

И возглаголюхъ сщ҃енникъ:

Въ пѣрвыѣхъ поманѣ, Гд҃и, господина и ѿтца нашего блаженнѣйшаго митрополита (има рекъ) [и (высоко-) Преображеннѣйшаго (архї-) епископа (има рекъ)], ѿглаголюхъ [и хуже] дарѣнїи ст҃ѣмъ твоимъ цр҃квамъ, въ мѣрѣ, цр҃квѣ [цр҃квѣхъ], чести [чтнїяхъ], здравѣ [здравїяхъ], догоденствѣюща [догоденствѣующихъ], правѣ правца [правцихъ] слово твоєѧ и҃стинны.

и пѣвцы поютъ: Ии҃ крекъ, ии҃ вѣл.

Сщ҃енникъ же молѣтъ втѣи:

Поманѣ Гд҃и, вѣлѣко епископство православныхъ, правѣ правца [цр҃квѣхъ] слово твоєѧ и҃стинны.

Поманѣ Гд҃и, по множенствѣ щедрѣхъ твоихъ, ии҃ моє недогтонство, протѣи ми вѣлѣко огрѣшенїе, вольное же ии҃ невольное: ии҃ да не мѣнхъ рѣдн грѣхѣхъ возвратиши ел҃годати ст҃ѣмъ твоимъ дх҃а ѿ предажащихъ дарѣвѣхъ.

Поманѣ Гд҃и пресвѣтерство, ѿже ко хр҃стѣ дїаконство, ии҃ вѣсѣ сщ҃енническїи чини, ии҃ ннедннгоже нѣз позрѣмиши, ѿсрѣтѣ ст҃ѣмъ твоимъ ст҃ѣмъ твоимъ жертвенника.

Порѣти нѣз ел҃гостїю твоєю Гд҃и, ии҃ вѣлѣ нѣмъ богатыми твоими щедрѣтами: ел҃гостѣнны ии҃ полезны козѣхн нѣмъ дарѣнїи: дождн мѣрны землѣ къ плодѣнїю дарѣнїи. Ел҃гостѣнны вѣнѣхъ лѣта ел҃гостн твоєѧ: ѿтолн раздѣры церквѣн, ѿгасн шатѣнѣа ии҃ зычскаа, ѿгасншскаа корѣнѣа ии҃ корѣн разорн еилоу ст҃ѣмъ твоимъ дх҃а. Крекъ нѣз прїимн въ цр҃кво твоєѧ, сыны свѣта ии҃ сыны дне показавши, твоѣ мѣрѣ ии҃ твоє мѣрѣ дарѣнїи нѣмъ Гд҃и бже нѣшх: вѣл ко козѣмъ еи҃и нѣмъ.

Hospodine, Všemláde, Bože otců našich, prosíme tebe, vyslyš nás a smiluj se!

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Smiluj se nad námi, Bože, podle velikého milosrdenství svého, prosíme tebe, vyslyš nás a smiluj se!

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Mezitím čte kněz tiše modlitbu vroucí ektenie:

Hospodine, Bože náš, snažnou tuto prosbu přijmi od služebníků svých a smiluj se nad námi podle množství milosrdenství svého, sešli slitování svá na nás i na všechny lid tvůj, očekávající od tebe hojně milosti.

(Poté rozprostřá oba boční díly a spodní díl antimensu.)

Ještě modlíme se za vладыку нашего metropolitu (jméno) [i za vладыку нашего (archi-) episkopa (jméno)] a všechny naše bratry v Kristu.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modlíme se za bratry naše, kněžstvo, mnišské duchovenstvo a všechno bratrstvo naše v Kristu.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modlíme se za vlast naši a její představitele ve správě státní i ve vojsku, abychom životy své tiše a pokojně strávili ve všeliké zbožnosti a čistotě.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modlíme se za blažené a věčné paměti hodné jejich svatosti pravoslavné patriarchy, za zakladatele svatého chrámu tohoto [svatého monastýru tohoto] i za všechny pravoslavné dřive zesnulé otce i bratry, zde a všude jinde odpocívající.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modlíme se za ty, kteří přinášejí dary a kteří dobrodiní činí ve svatém a veledůstojném chrámě tomto, za přísluhující, zpívající a přítomný lid, očekávající od tebe velikých a hojných milostí.

Ѣще молима ѿ плодоноꙗщихъ и добродѣющихъ ко грѣшнѣмъ и вселеннѣмъ храмѣмъ, тꙋрѣждающихъ, поющихъ и предстоющихъ людемъ, ѡжидающихъ ѿ тебе великіа и когатыа милости.

Лі́къ: Гди, помі́лай. (Трї́жды.)

Возгласі́еніе:

Ико мѡлостивъ и челоуѣколюбецъ Бѡгъ ѿи, и тебе славу возымаемъ, Отцѣ, и Сынѣ, и Свѣтомѣ Дꙋхѣ, нкнѣ и прїенѡ, и ко кѣки вѣкѡвъ.

Лі́къ: ѿмѣнь.

ѿче ли ездѣтъ ѡ ѡтѡпшихъ приношенїе, діаконъ или епїсѡпъ глаголетъ
свѣтѣннѡ г҃о:

Помі́лай насъ, Бж҃е, по величїи милости твоѣи, молима ти есмъ, ѡꙋлыши и помі́лай.

Лі́къ: Гди, помі́лай. (Трї́жды.)

Ѣще молима ѡ ѡꙋпокоѣнїи дꙋши ѡтѡпшихъ рабѡвъ коужнхъ (и ма рекъ), и ѡ ѿже прѡстїтнѣа нма великомѣ прѡгрѣшенїю, вольномѣ же и невольномѣ.

Лі́къ: Гди, помі́лай. (Трї́жды.)

Ико да Гдѣ Бѡгъ ѡчннїтъ дꙋшы ѡхъ, и дѣже праведнїи ѡꙋпокоятъ есмъ.

Лі́къ: Гди, помі́лай. (Трї́жды.)

Мѡлостн Бѡжїа, цѣрѣтва неск҃наго, и ѡстаканїа грѣхѡвъ ѡхъ, ѡꙋ Хрїстѣ безсмертнаго Царѣ и Бѡга нашего прїенма.

Лі́къ: Подѡи, Гди.

Діаконъ: Гдѣ помѡлима.

Лі́къ: Гди, помі́лай.

podine, na ty, kteří v panenství (cudnosti), zbožnosti a zdrženlivosti (asketicky) žijí, i na ty, kteří v čistém životě přebývají.

(Rozpomeň se, Pane, na zbožný a Krista milující pravoslavný duchovní rod náš.) Pamatuj, Hospodine, na všechny vládce a správce; na bratry naše ve správě státní i ve vojsku. Dobře v dobrotě zachovej a zlé dobrými učiň dobrotou svou.

Pamatuj, Hospodine, na přítomný zde lid i na ty, kteří z vážných příčin se nedostavili. Smiluj se nad nimi i nad námi dle hojné milosti své. Pokladnice jejich naplň všelikým dobrem, manželství jejich v pokoji a jednomyslnosti udržuj; dítka vychovávej, mládež nauč, stáří podpírej, malomyslné utěš, rozptýlené shromáždí, pobloudilé navrať a spoj se svatou svou obecnou a apoštolskou církví. Trápené od duchů nečistých osvoboď. Plav se s plavícími, cestuj s cestujícími. Vdov se zastaň, sirotky ochraň, zajaté vysvoboď, nemocné zhoj. Rozpomeň se, Bože, na ty, kteří jsou v obžalobě, v dolech, ve vyhnanství a těžkých pracích a ve všelikém soužení, nouzi a neštěstí. Rozpomeň se, Bože, i na všechny, kteří potřebují velkého milosrdenství tvého, na milující nás i nenávidící nás; i na ty, kteří žádali nás nehodně, abychom se za ně modlili. Pamatuj i na všechny lidi své, Hospodine, Bože náš, a na všechny vylj hojnou milost svou, dáváje všem, zač prosí ke spáse. A na ty, na něž jsme z nevědomosti neb zapomenutí aneb pro množství jmen nevzpomněli, ty sám se rozpomeň, Bože, vědoucí stáří a pojmenování každého, znající každého od útroby matky jeho.

Neboť ty jsi, Hospodine, pomoc bezpomocných, naděje beznadějných, zachránce bouří zmítaných, přístav plavících se, lékař nemocných. Sám všem budiž vším, znaje každého i prosby jeho, dům i potřeby jeho. Ochraňuj, Hospodine, toto město (ves

Помани Гдн, предстоѣщима люди, и ради благолюбныхъ
 книгъ ѡсѣбавшихся, и помилуй ихъ и насъ по множеству мѣ-
 сти твоеѣ: сокроуница ихъ исполни благоувола, съпрѣдѣствѣ
 ихъ въ мирѣ и единомыслии собоудн, младѣнцы копитѣи,
 ѿнорѣти нартѣи, старостѣ поддѣржн, малодшныма ѡтѣши,
 рѣтотчѣныма сокери, прельщѣныма ѡбратн, и сокоушн стѣнѣ
 твоѣи сокорнѣи и аптоубрѣнѣи цркви. Стѣжѣсмы ѿ дшубъ
 нечнствыхъ сокоудн, плакующимъ слѣзѣи, пѣтешѣтвѣющимъ
 шѣствѣи, вдовнцамъ предстѣни, снрыхъ зацнтн, плѣнѣныма
 и зѣлн, недѣлѣющимъ ищѣлн, на сдѣннн, и въ рѣдѣхъ, и въ
 зѣтотчѣннхъ, и въ горькихъ работѣхъ, и въ крѣкой скорки, и нѣж-
 дѣ и ѡбестоѣннн стѣннхъ. Помани Бже, и вѣхъ тѣбѣшнхъ
 великаго твоегѡ благоубрѣтѣ, и любащнхъ насъ, и ненакѣдѣ-
 щнхъ, и заповѣдавшнхъ намъ недостѡйнымъ молнтѣи ѡ
 ннхъ: и всѣ люди твоеѣ помани Гдн Бже насъ, и на всѣ и зѣлн
 богѣтѣю твоѡ мѣть, вѣсмъ подадѣ бже ко спасѣнню прошѣннѣ:
 и ихже мы не поманѣхомъ, не вѣдѣннѣмъ, илн забвѣннѣмъ, илн
 множѣствомъ и мѣннхъ, самъ помани Бже, вѣдѣи когѡждѡ
 козрѣтѣи и именовѣннѣ, вѣдѣи когѡждѡ ѿ ѡтѣрѣи мѣтѣре
 ѣгѡ.

Ты бо сѣи Гдн, помѡщъ безпомѡщнымъ, надежда
 безнадежнымъ, ѡбѣрѣсмымъ спаснтель, плакующимъ
 прнстѣнннцѣ, недѣлѣющимъ врачѣ: самъ вѣсмъ всѣмъ бѣдн,
 вѣдѣи когѡждѡ, и прошѣннѣ ѣгѡ, дѡмъ, и потрѣбѣ ѣгѡ.
 И зѣлн Гдн градъ сѣи (или всѣмъ снѡ, или стѣшн ѡкнѣтѣлѣ снѡ), и всѣкнн градъ
 и странѣ, ѿ гѣдѣ, гѣнѣтѣлѣтѣ, тѣрѣ, потѡпа, сѡгнѣ,
 мѣчѣ, нашѣтѣлѣ иноплеменннхъ и междѡубѡбнымъ вѣнн.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Kněz: **Neboť milostivý a lidumilný Bůh jsi ty, a tobě chválu vzdáváme, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.**

Věřící: Amen.

Koná-li se služba za zesnulé, pak diákon či kněz pronáší ektenii tuto:

Smiluj se nad námi, Bože, podle velikého milosrdenství svého, prosíme tebe, vyslyš nás a smiluj se.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Ještě modleme se za pokoj duší zesnulých služebníků Božích (jména), i aby jim prominut byl všeliký hřích úmyslný i neúmyslný.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

Aby Hospodin Bůh umístil duše jejich tam, kde spravedliví odpočívají.

Věřící: Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.

O milost Boží, království nebeské a odpuštění hříchů jejich u Krista, nesmrtelného Krále a Boha našeho prosme.

Věřící: Dejž, ó Pane.

Diákon: K Hospodinu modleme se. *(A odstoupí před ikonou Spasitele.)*

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Kněz říká modlitbu za zesnulé:

Bože duchů i všelikého těla, jenž jsi smrt přemohl, ďábla zmařil a světu svému život daroval: Ty sám, Pane, upokoj duše zesnulých služebníků svých (jména) v místě světla, v místě hojnosti, v místě pokoje, kdež pomínula bolest, zármutek a lkaní. Všeliký hřích, jehož se zesnulí dopustili ať slovem, ať skutkem aneb pomyšlením, odpusť jim, jako dobrotivý a lidumilný Bůh. Neboť není člověka, jenž by živ byl a nehrěšil, ty jediný jsi bez hřichu, spravedlnost tvá jest spravedlnost na věky a slovo tvé jest pravda.

Сїї́нникъ:

Пѣе дѣхѡвѣхъ и вєлѣкїа плѡти, смєрть попра́внѣхъ, и дїа́кола оупра́здннѣхъ, и живѡтъ мїръ чкѡемѹ дарѡвѣхъ: сѣмъ, Гдѣ, поко́й дѣшы оупѡшнѣхъ рѣхъ твѡнѣхъ (ѿма рєкѣ), вѣ мѣстѣ свѣтлѣ, вѣ мѣстѣ злѣчнѣ, вѣ мѣстѣ покѡннѣ, ѡнїадѣже ѡбѣжє колѣзнь, печаль и вѡздыханїе. вєлѣкоє согрѣшєнїе, родѣланѡє ѿмн слѡвомъ, ѿнѣ дѣломъ, ѿнѣ помышлєнїемъ, ѿкѡ благїи чєловѣколюбєцѣ Бѡгъ, прѡстїи. ѿкѡ нѣстѣ чєловѣкѣхъ, ѿже живѣ вѣдєтѣ, и не согрѣшнїтѣ: чѣ ко ѣдннѣ тѡкмѡ безъ грѣхѣ, прѣвдѣ твѡѣ прѣвдѣ ко вѣкн, и слѡво твѡѣ ѿстннѣ.

Возгласїе:

ѿкѡ чѣ ѣдннѣ конкрєєнїе и живѡтъ и покѡн оупѡшнѣхъ рѣхъ твѡнѣхъ (ѿма рєкѣ), Хрїстѣ Бѡжє нѣшъ, и чєбѣ сѣмѹ вѡзсылємъ, со безнѣчлѣннѣхъ твѡнѣхъ ѡтцѣмъ, и прєвѣчнѣмъ и блгїмъ и живѡтвѡрѣцннѣхъ твѡнѣхъ дѣхѡмъ, нынѣ и прїсно, и ко вѣкн вѣкѡвѣхъ.

днѣкъ: ѿмннѣ.

Та́же дїакѡнъ: Помолїтєлѣ, ѡгласнєннїи, Гдѣкн.

днѣкъ: Гдѣ, помїлѣѿи.

Вѣрнїи, ѡ ѡгласнєннѣхъ помѡлнмѣлѣ, да Гдѣ помїлѣѣтѣ ѿнѣхъ.

днѣкъ: Гдѣ, помїлѣѿи.

ѡгласнїтѣ ѿнѣ слѡвомъ ѿстннѣ.

днѣкъ: Гдѣ, помїлѣѿи.

ѡкрѣѣтѣ ѿнѣ євѣнгєлїє прѣвдѣ.

днѣкъ: Гдѣ, помїлѣѿи.

Соєдннїтѣ ѿнѣ свѣчѣи своєи сокорнѣи и апѡстѡльчѣи цѣрквн.

днѣкъ: Гдѣ, помїлѣѿи.

Kněz se modlí se skloněnou hlavou:

Se svatým prorokem, předchůdcem a křtitelem Janem, svatými a všechvalnými apoštoly, svatým (jméno), jehož památku slavíme, i se všemi svatými tvými, na jejichž přímlyvy navštív na nás, Bože.

A rozpomeň se na všechny dříve zesnulé v naději vzkříšení k životu věčnému.

Nyní kněz vzpomíná, koho chce, živé i zesnulé. Při vzpomínce na živé říká:

Za spásu, navštívení, prominutí hříchů pro služebníky Boží (jména).

Při vzpomínce na zemřelé dí:

Za pokoj a spočinutí duší služebníků tvých (jména) v místě světla, kde pominuly zármutek a lkaní. Dejž jim odpočinutí, Bože náš. Uděl jim pokoj tam, kde svítí světlo tváře tvé.

Poté praví:

Ještě prosíme, rozpomeň se, Hospodine, na svatou svou obecnu a apoštolskou církev, jež se šíří od jednoho konce světa až na druhý, a uděl jí klid. Vždyť jsi ji drahocennou krví Krista svého zbudoval. Upevni i svatý chrám tento až do skonání věků.

Pamatuj, Hospodine, na ty, kteří dary tyto tobě přinesli, i na ty, pro něž a skrze něž, i za co byly přineseny. Pamatuj, Hospodine, na ty, kteří ti přinášejí oběti, a na všechny dobrodince ve svatých chrámech tvých i na ty, kteří jsou pamětlivi chudých. Odplat jim hojnými svými a nebeskými dary; obdaruj je za pozemské nebeským, za dočasné věčným, za pomíjející nepomíjejícím. Pamatuj, Hospodine, na ty, kteří jsou na pouštích, v horách, v jeskyních a v doupatech země. Pamatuj, Hos-

соверша́емъ, и́ вѣ́хъ стѣ́хъ твои́хъ, и́же моли́твами посто́ятн
на́съ, Бже́, и́ помани́ вѣ́хъ пре́жде о́тсто́пшихъ, о́ наде́жди
воскресе́нїа жи́зни вѣ́чныа.

За́ѣ е́ще́нника помина́етъ, и́же хо́щетъ, живы́хъ и́ о́уми́ршихъ, о́ живы́хъ о́во
глаго́летъ:

☩ спа́сѣнїи, посто́сѣнїи, о́става́нїи грѣ́хѡвъ рако́въ вѣ́ншихъ
и́мъ.

☩ о́уми́ршихъ же́ глаго́летъ:

☩ поко́н, и́ о́става́нїи дшн раба́ твоего́ и́мъ, на мѣ́стѣ
свѣ́тлѣ, ѡ́ншадже ѡ́вѣ́же печа́ль, возды́хнїе: о́поко́н, Бже́
на́шихъ, и́ поко́н и́же, и́де́же прише́ца́етъ свѣ́тъ лица́ твоего́.

По о́и́хъ глаго́летъ:

Бже́ мо́лимъ ти́ са, помани́ Гдн стѣ́ю твою́ собо́рншю и́
апѡ́скшю цр́ковъ, и́же ѡ́ конѣ́цъ да́же до конѣ́цъ веле́нныа, и́
о́умнир ю́, и́же назда́хъ е́си чтно́ю кро́вїю Хр́та́ твоего́, и́ стѣ́и
хра́мъ е́си о́тверди́ да́же до сконча́нїа вѣ́ка.

Помани́ Гдн, и́же да́ры е́дъ тебѣ́ прине́сшихъ, и́ о́ ни́же, и́
и́мни́же, и́ за ни́же е́дъ прине́соша. Помани́ Гдн, плодоно́сѣ
щихъ, и́ добродѣ́телихъ ко стѣ́хъ твои́хъ цр́квахъ, и́ помни
на́шихъ о́бо́гта: возда́ждъ и́мъ кога́тымъ твои́мъ и́ нѣны
ми дарова́нїи, да́рш и́мъ влѣ́стю зе́мны́хъ нѣнаа, влѣ́стю
вре́менны́хъ вѣ́чнаа, влѣ́стю тлѣ́нны́хъ нетлѣ́ннаа. Помани́
Гдн, и́же въ пѣ́снѣхъ, и́ гора́хъ, и́ верте́пѣхъ, и́ про́пахъ
зе́мны́хъ. Помани́ Гдн и́же въ дѣ́ствѣ́хъ и́ блгоговѣ́нїи, и́
посѣ́тїицѣхъ, и́ въ чи́стѣхъ жителе́ствѣ́хъ пре́быва́ющихъ.

Помани́ Гдн, вѣ́кое нача́ло и́ влѣ́стѣ, и́ и́же въ пала́тѣхъ
бра́тїю на́шш и́ въ конне́ткѡ: блгѡ́а ко блгостн соблю́ди,
лѣ́кыа блгн со́твори блгостн твою́.

Nahlas: Neboť ty jsi vzkříšení i život a pokoj zesnulých služeb-
níků svých (jména), Kriste Bože náš, a tobě chválu vzdáváme
s bezpočátečným Otcem tvým a přesvatým i blahým a oživují-
cím tvým Duchem, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřici: Amen.

Ektenie za katechumeny:

Diákon: Katechumeni, modlete se k Hospodinu!

Věřici: Hospodi, pomiluj.

Věrní, modleme se za katechumeny, aby Hospodin smiloval se nad nimi.

Věřici: Hospodi, pomiluj.

Ab je naučil slovu pravdy. (*Lze spojit s dvěma následujícími prosbami.*)

Věřici: Hospodi, pomiluj.

Ab zjevil jim evangelium spravedlnosti. (*Při tom kněz rozprostře vrchní díl antiminsu.*)

Věřici: Hospodi, pomiluj.

Ab sjednotil je se svatou svou obecnou a apoštolskou církví.

Věřici: Hospodi, pomiluj.

Spasiž je, smiluj se nad nimi, zastaň se jich a ochraňuj je, Bože, blahodatí svou.

Věřici: Hospodi, pomiluj.

Katechumeni, skloňte hlavy své před Hospodinem! (*A diákon odstoupí před ikonu Spasitele.*)

Věřici: Před tebou, Hospodine.

Спаси, помилуй, защити и сохрани ихъ, Божже, твоёю благодатью.

Лі́ікъ: Гдн, помилуй.

Ѡгласи́еннїи, гласы́и ба́ша Гдѣки приклонїте.

Лі́ікъ: Тевѣ, Гдн.

Долнѣтва ѡ Ѡгласи́енныхъ прѣжде свѣтаго возноше́нїа:

Гдн Бже нашъ, иже на небесахъ живиши, и призираши на вселенную твою, призири на рабы твои Ѡгласи́енныя, приклоншия кою кыа предъ твоёю: и даяждь имъ лёгкїи грѣмъ, сотвори ихъ оуды чтны етыа твоёа цркви, и сподоби ихъ бани пакнычтїа, ѡсвѣщенїа грѣхѡвъ, и ѡдѣжди нечлнїа, въ познание тебе истиннаго Бга нашего.

Возгласи́енїе:

Да и чїи ехъ нами гласачи пречестно́е и великолѣпое ѡма твоё, Отца и Сына и свѣтаго Дха, нынѣ и приешо, и во вѣки вѣковъ.

Лі́ікъ: ѡминь.

И прочтѣра́тъ а́нгелїи евангелїи.

Дїако́нъ глаголетъ: Ѡлицы Ѡгласи́еннїи, изыдїте.

Ѥще ли есть вторїи дїако́нъ, возгласїетъ и тої: Ѡгласи́еннїи, изыдїте.

Таже пакн пѣрвыи: Ѡлицы Ѡгласи́еннїи, изыдїте. Да никто ѡ Ѡгласи́енныхъ: Ѡлицы вѣрнїи, пакн и пакн мироу Гдх помолнмса.

Лі́ікъ: Гдн, помилуй.

Ѥще ли же едїнъ есть то́чио дїако́нъ, пакн ѡце іерей глажнѣтъ безъ дїако́на, тогда глаголетъ о́це:

Ѡлицы Ѡгласи́еннїи, изыдїте: Ѡгласи́еннїи, изыдїте: Ѡлицы Ѡгласи́еннїи, изыдїте: да никто ѡ Ѡгласи́енныхъ, Ѡлицы вѣрнїи, пакн и пакн мироу Гдх помолнмса.

Лі́ікъ: Гдн, помилуй.

Кнѣз, зѣхнае обоје – свѣты хлѣб и свѣты калїх – дї:

Пролїту за живот (а спасу) свѣта.

Дїако́н: Amen. Amen. Amen.

A ihned se oba tїikr҃ate pїezehnaї a hluboce se klanїji.

Potї naklonї dїaко́n hlavu ke knїzi: Pamatuj na mne hїїїnїho, vladky svѣty. Naѣz odstoupї na svї pїvodnї mїsto (ovїa ripidou jako dїve).

Кнѣз sklonїn, tїše se modlї:

Nás pak vsechny, z jednoho chleba a kalicha pїїїmaji-cї, sjednoř druh s druhem v uѣastenstvї jedinїho Du-cha Svѣtoho. Dej, aby nikdo z nás nepїїjal svѣtoho Tїla a Krve Krista tvїho v soud neb k odsouzenї, ale abychom vїichni milostї a blahodatї dosáhli se vїemi svѣtymi, kterї se od vїeků zalїbili tobї: praotci, otcї, patriarchy, prorocy, apošto-ly, kazateli, evangelisty, muѣednїky, vyznavaѣї, uѣitelї a s každým duchem spravedlivým u vїře skonѣivїm.

Кнѣз pїїїме kadidelnicї a pravї hlasїtї:

Zvlãstї s nejsvѣtїїї, nejѣїstїї, nejblahoslavenїїї a slav-nou Vládkynї nãї, Bohorodїcї a vđydecky Pannou Mariї.

A knїz okuřuje tїikr҃at pїed svѣtým prestolem.

Potї dїaко́n okuřuje svѣty prestol ze vsech stran, vzpomїnaje vsech, jїchž chce, živїch i mrtvїch.

Vїřtї: Vїechno stvořeni, andїlský sbor a lidskї pokolenї raduje se z tebe, blahodatї obdařenã, chrãme posvãtny a rãїї duchovnї, chloubou panenstvї, z nїz Bůh se vtїlїl a dїtїtem se stal pїed vїemi vїeky jsoucї Bůh nãš, neboť On lїno tvї trãnem svým uѣinil a ŗtробu tvou rozlehleїїї než nebesa utvořil. Vїechno stvořeni raduje se z tebe, blahodatї obdařenã. Slãva tobї!

Je-li velkы чtvrtек nebo velkã sobota ѣї urѣeny svãtek, zpїva se mїsto „Vїechno stvořeni“ irmos devãtїe pїsnї kãnonu toho dne.

СВАЩЕННИКЪ ЖЕ, БЛГОСЛОВАА ОГОА РѢДА РЪКОМЪ, ГЛѢТЪ:

ИЗЛІАНИШЮ ЗА МІРСКІЙ ЖИВОТЪ.

ДІАКОНЪ: АМІНЬ, АМІНЬ, АМІНЬ.

СВАЩЕННИКЪ ЖЕ МОЛІТЪ:

НАСЪ ЖЕ ВЪРѢХЪ, ѿ ЄДИНАГО ХАКЪКА НЪ ЧАШИ ПРИЧАЩІАЮЩИХЪА, ѿ ЄДИНАГО ДРЪДЪХЪ КО ДРЪДЪХЪ, КО ЄДИНАГО ДХА ОТАГО ПРИЧАЩІЕ: НЪ НЕЕДИНАГО НАСЪ КЪ СЪДЪХЪ ИЛИ КО ѿСЪЖДЕНІЕ СОТВОРИ ПРИЧАЩІИТЕА РѢАГО ЧЪКА НЪ КРОКЕ ХРІТА ЧКОВЪ: НО ДА ѿВРАЦЕМЪ МЛЪТЪ НЪ БЛѢТЪ СО ВЪКЛИ ИТЪМЪИ, ѿ ВЪКЪКА ЧЕКЪБ БЛГОУГОДИКШИМИ, ПРАСОЦЪИ, ОЦЪИ, ПАТРІАРХЪИ, ПРЪРОКИ, АПЪЛЪИ, ПРОПОВѢДНИКИ, БЛГОВѢСТНИКИ, МЪЧНИКИ, НЪ ПОКЪДНИКИ, ОУЧІТЕАМИ, НЪ СО ВЪКЛИМЪ ДХОМЪ ПРЪНЫМЪ КЪ ВЪРЪБЪ СКОНЧАКШИМЪА.

И ПРІЕМЪ КАДІАЛО, СЩЕННИКЪ ГАГОЛЪТЪ ВОЗГЛАСИНО:

ИЗРАДНО ѿ ПРЕКАТЪКЪИ, ПРЕНІЕТЪКЪИ, ПРЕКЛАГОСЛОВЕНІКЪИ, СЛАВІКЪИ ВЛАДІЧИЦЪ НАШЕЙ, БОГОРОДИЦЪ И ПРИНОДИКЪБЪ АМАРИ.

И КАДИТЪ ПРѢ СТОЮ ТРАПЕЗОУ ТРИЖДЪ.

ДІАКОНЪ ЖЕ КАДИТЪ СЩЮ ТРАПЕЗЪ СЪКРЕТЪ, НЪ ПОМИНАЕТЪ ІАЖЕ ХОЩЕТЪ ЖИВЪА И МЪРТЪА.

ДІАКЪ ПОІТЪ: Ѿ ЧЕКЪБ РАДЪТЕА, БЛГОДІТЪА, ВЪККА ТЪАРЪ, АПЪЛІКЪИ СОВОРЪ И ЧЕЛОВЪЧЕСКІЙ РОДЪ, ѿСЩЕННЫЙ ХРАМЕ, НЪ РАІО СЛОВЕННЫЙ, ДЪВЕТЪВЕННАА ПОХВАЛО, НЪЗ НЕАЖЕ БІХЪ КОПЛОТІА, НЪ МЛІНЕЦЪ КЪСЕТЪ, ПРЪЖДЕ ВЪКЪ СЪИ БІХЪ НАШЪ: ЛОЖЕНІА КО ТВОА ПРЪГОА СОТВОРИ, НЪ ЧРЕВО ТВОЕ ПРОСТРАНИТЕ НЕЪ СОДЪА. ѿ ЧЕКЪБ РАДЪТЕА, БЛГОДІТЪА, ВЪККА ТЪАРЪ, СЛІВА ЧЕКЪБ.

ИЩЕ ЛИ КЪ ВЕЛИКІЙ ЧЕТЪВЕРТОКЪ, ИЛИ КЪ ВЕЛИКІЮ СЪКЕВОТЪ, ТОГДА ПОІТЪ ІАМОЪ ДЪА ПЪКІИ, ДНЕ ТОГО.

ІЕРІИ ЖЕ ПРИКАОНЪА МОЛІТЪ:

ОТАГО ІѦАНИА ПРОРОКА, ПРЕДЪТЪИ НЪ КРЕСТІИТЕАА, СЩІХЪ И ВЪСХВААЛЬНЫХЪ АПЪТОА, СЩІАГО ИАКЪ, СЪГЪОЖЕ И ПАМАТЪ

Modlitba za katechumeny, kterou čte kněz tiše při ektenii nebo při sklánění hlav katechumenů:

Нospodine, Bože náš, jenž na nebesích přebýváš a ke všemu dílu svému přihlížíš, shledni na služebníky své katechumeny, kteří před tebou sklánějí šije své a dejž jim jho své lehké, učin je důstojnými údy svaté církve své a uznej je hodnými koupele znovuzrození, odpuštění hříchů a roucha neporušitelnosti, k poznání tebe, pravého Boha našeho.

Kněz nahlas: **A**by i oni s námi velebili nejetnější a velkolepé jméno tvé, Otce i Syna i Svatého Ducha, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Při slovech ohlasu je u nás zvykem činit svatou hubkou nad antimínsem kříž, pak ji políbit a odložit na kraj antimínsu.

První diákon: Katechumeni, odejděte!

Druhý diákon, je-li: Katechumeni, vyjděte ven!

První diákon: Kdož jste katechumeny, vyjděte ven! Nikdo z katechumenů, nezůstávej zde! Věrní, opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Slouží-li jen jeden diákon, či slouží-li kněz bez diákona, pak se volá takto:

Katechumeni, odejděte! Kdož jste katechumeny, vyjděte ven! Katechumeni, odejděte! Nikdo z katechumenů, nezůstávej zde! Věrní, opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Моли́тва вѣрныхъ пѣрка по проггнрѣнїи ѡчтіи́ица,
ѡже цѣлїи́ица гл҃голетѣ чл҃ишо:

Ты Гд҃и показꙋаѣ ѡбїи́и нꙋмꙋ вели́кое єи́ спасѣнїа чл҃ишество. Ты сподобилꙋ єси́ нꙋсꙋ смнрѣннꙋхъ ѡ недотѡи́иныхъ рѣкꙋ чкоѡхъ, бытии сꙋзжїи́телсꙋхъ стꙋго чкоѡгѡ жер҃твенника. Ты оꙋдѡвилъ нꙋсꙋ єи́лоꙋ стꙋго чкоѡгѡ дх҃а кꙋ сꙋзжѣсꙋ єи́ю, да не оꙋсꙋжденно стꙋкше прѣдъ стꙋго сꙋкоꙋ чкоѡю, принесе́мꙋ чл҃и жер҃твѣ хвалѣнїа: чл҃и бо єси́ дѣїстѣсꙋвнꙋ кс҃а ко вѣкꙋхъ. Дѣждь Гд҃и ѡ нꙋшнꙋхъ грѣсꙋхъ, ѡ людикꙋхъ не вѣдѣнїи́иныхъ, прїл҃чнїи́и бытии жер҃твѣ нꙋшей ѡ бл҃гопрїл҃чнїи́и прѣдъ чкоѡю.

Застꙋпи, спаси́, помїлꙋй ѡ сохрани́и нꙋсꙋ, Боже, чкоѡю благодѣтїю.

дїи́кꙋ: Гд҃и, помїлꙋй.

дїа́коꙋ: Премꙋдрѡстѣ.

Богослꙋшенїе:

Икоꙋ подобѣетѣ тебѣ кс҃а каꙋ сꙋлꙋба, чл҃и чл҃и ѡ поклѡненїе, ѡтцꙋ ѡ сынꙋ ѡ свѣтѡмꙋ дх҃ꙋ, нынѣ ѡ прїи́шо, ѡ ко вѣкꙋ вѣкꙋꙋ.

дїи́кꙋ: ѡмнїи́и.

дїа́коꙋ: Пꙋки ѡ пꙋки мїроꙋмꙋ Гд҃ꙋ помѡлїмꙋ.

дїи́кꙋ: Гд҃и, помїлꙋй.

Бг҃дꙋ сꙋщїи́иныхъ єдїи́хъ сꙋзжнꙋтꙋ, єїа не гл҃голетѣ:

Ѡ єкꙋшнїи́и мїрѣ, ѡ спасѣнїи́и дꙋшнꙋ нꙋшнꙋхъ, Гд҃ꙋ помѡлїмꙋ.

дїи́кꙋ: Гд҃и, помїлꙋй.

Ѡ мїрѣ вєгнꙋ мїра, бл҃гогѡтѡнїи́и сꙋчїи́хъ Божїи́нꙋ цєркѡвїи ѡ соеднѣнїи́и вѣкꙋхъ, Гд҃ꙋ помѡлїмꙋ.

дїи́кꙋ: Гд҃и, помїлꙋй.

Věřící lid zpívá: Tebe opěváme, tobě dobrořečíme, tobě děkujeme, ó Pane, a modlíme se k tobě, Bože náš.

Kněz skloniv hlavu, modlí se tiše:

Proto, Vládce přesvatý, i my hříšní a nehodní služebníci tvoji, učiněni hodnými sloužiti svatému obětnímu stolu tvému, nikoliv pro spravedlnosti naše, neboť nevynkali jsme nic dobrého na zemi, ale z milosti tvé a pro slitování tvá, jež jsi vylił hojně na nás, s odvahou přibližujeme se ke svatému obětnímu stolu tvému; a předloživše způsoby svatého Těla a Krve Krista tvého, tebe prosíme a tebe vzdáváme, Svatý svatých, aby dle přivolení dobroty tvé sestoupil Duch tvůj Svatý na nás i na předložené Dary tyto, požehnal je, posvětil a učinil –

Diákon přistupuje blíže ke knězi a praví tiše:

Požehnej, vladyko, svatý chléb!

Kněz se napřímí a činí postupně třikrát znamení kříže nad svatými Dary.
Nejprve žehná svatý chléb, řka:

Chléb tento — samým drahocenným Tělem Pána a Boha i Spasitele našeho Ježíše Krista.

Diákon a všichni, kteří to slyšeli: Amen.

Nato diákon opět praví tiše:

Požehnej, vladyko, svatý kalich!

Kněz žehná svatý kalich, řka:

Kalich pak tento — samou drahocennou Krví Pána a Boha i Spasitele našeho Ježíše Krista.

Diákon: Amen.

Poté diákon znovu tiše praví:

Požehnej, vladyko, obojí!

дѣиꙗ: Тѣбѣ поѣмꙗ, тѣбѣ вѣлогоубиꙗмꙗ, тѣбѣ вѣгодарѣмꙗ, Гдѣ, ѿ мѡлѣнꙗи тѣ са, бжѣ нашꙗ.

Свѣщенникꙗ приклонѣнꙗ гласꙗ, мѡлѣтꙗ втѣй:

Сегѡ рѣдѣ, вѣлко прѣстѣпѣнꙗ, ѿ мꙗ грѣшнѣн ѿ недорѣчѣннѣи рабѣ тѣкоѿ, сподобльшѣнꙗ слꙗжѣтѣ стѡмꙗ тѣкоемꙗ жер-твенникꙗ, не рѣдѣ прѣвѣдꙗ нашнꙗхꙗ, не вѡ сотѣорѣхомꙗ чтѡ вѣго на землѣ, но рѣдѣ млѣтѣ тѣкоєѡ ѿ щедрѡтꙗ тѣкоѿхꙗ, ѣже ѿзлѣлꙗхꙗ сꙗ ѿ коꙗтнꙗ на ны, дерꙗꙗюще прикляемꙗ стѡмꙗ тѣкоемꙗ жертвенникꙗ: ѿ прѣдлѡжшѣ клѣчетѡсѡбрѣзнаѡ стѣгꙗ тѣкѣ ѿ кроꙗе хрѣтѣ тѣкоєѡ, тѣбѣ мѡлѣмꙗ, ѿ тѣбѣ призывꙗемꙗ, стѣ стѣꙗхꙗ: вѣгоколѣнѣемꙗ тѣкоєѡ вѣгорѣтѣ, прѣнтѣ дꙗхꙗ тѣкоемꙗ стѡмꙗ на ны, ѿ на прѣдлѣжꙗщꙗмꙗ дꙗры сѣѡ, ѿ вѣвѣтѣтѣн, ѿ ѡбѣтѣтѣн, ѿ показꙗтѣн,

ѿ дѣакоꙗ прѣходѣтꙗ клѣꙗ ко ѣрѣѡ ѿ глꙗголѣтꙗ тѣнꙗно:

Вѣголавѣн вѣлко, стѣпѣн хлѣбꙗ.

Свѣщенникꙗ же вѡстѣвꙗ, зꙗмѣнꙗетꙗ трѣжды стѣѡа дꙗры, глꙗбѡла:

Хлѣбꙗ оꙗкꙗ сѣѣнꙗ, сꙗмѡє чѣтноє тѣкѣло Гдѣ ѿ бжѣ ѿ сꙗѣла нꙗшегꙗ ѿнꙗ хрѣтѣ.

дѣакоꙗ: ѿмѣнꙗ.

ѿ пѣаѣ дѣакоꙗ:

Вѣголавѣн вѣлко, стѣꙗ чꙗшꙗ.

Свѣщенникꙗ же вѣлогоублѣа глꙗбѡлѣтꙗ:

Чꙗшꙗ же сꙗѡ, сꙗмꙗꙗ чѣтнꙗꙗ кроꙗѣ Гдѣ ѿ бжѣ ѿ сꙗѣла нꙗшегꙗ ѿнꙗ хрѣтѣ.

дѣакоꙗ: ѿмѣнꙗ.

ѿ пѣаѣ дѣакоꙗ глѣтꙗ:

Вѣголавѣн вѣлко, ѡвѡѡ.

Modlitba za věrné, první po rozprostření antimensu, tichá:

Ty, Hospodine, jsi nám zjevil toto veliké tajemství spásy. Ty jsi učinil nás, ponížené a nehodné služebníky své, hodnými sloužit u svatého obětního stolu tvého. Uzpůsob nás moci Svatého Ducha svého ke službě této, abychom neodsouzené stanuvše před svatou slávou tvou, přinášeli tobě obět chvály. Neboť všechno, *co je ke spáse*, ve všech činíš ty. Dejž, Hospodine, aby námi přinášená oběť za hříchy naše a nevědomost lidskou byla přijata a tobě příjemnou byla.

Zastaň se nás, spasíš nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodati svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Diákon: Velemoudrost! (*A odstoupí před ikonu Spasitele.*)

Kněz: **Neboť tobě náleží všeliká sláva, čest a klanění, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.**

Věřící: Amen.

Diákon (kněz): **O**pět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Slouží-li kněz sám, bez diákona, pak následující prosby vynechává.

Diákon (kněz nikoliv): Za pokoj shůry a spásu duší našich k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Diákon (kněz nikoliv): Za mír celého světa, za blaho svatých církví Božích a za sjednocení všech k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Diákon (kněz nikoliv): Za svatý chrám tento a za vcházející v něj s vírou, zbožností a bázní Boží k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Ѣ свѣтѣмъ хрѣмѣ емъ и ек вѣроу, благоговѣніемъ и стѣрахомъ
Божіимъ вѣдѣніимъ въ днь, Гдѣ помолнмѣ.

ліік: Гдн, поміілі.

Ѣ ізбѣнннмъ намъ ѿ вѣкѣтѣ ікорен, грѣкѣ и нѣждѣ Гдѣ помолнмѣ.

ліік: Гдн, поміілі.

Міітѣ вѣрннхъ вѣторѣ, ѡже ііенннхъ благолетѣ тѣнн:

Бже порѣтннхъ въ млчн и цедрѣтѣхъ смнрѣнїе наше,
порѣтннхъ насъ смнрѣннхъ и грѣшннхъ и недорѣтннхъ
рѣкъ твоііхъ предъ стѣою славою твоєю, слѣжннчн стѣомъ жерѣтвен-
ннхъ твоііхъ: ты оубрѣнн насъ сіілоу стѣгѣтѣ твоііхъ дѣхѣ въ
слѣжѣ стѣ, и дѣждѣ намъ слово ко ѡкверзѣнїе оубрѣтѣ нашннхъ,
ко же прнзываетн блгодѣтѣ стѣгѣтѣ твоііхъ дѣхѣ на хотѣціимъ
предложннчнмъ дѣры.

Зарѣтнн, спасї, поміілі, и сохранї насъ, Бже, твоєю блгодѣтїю.

ліік: Гдн, поміілі.

діікон: Премѣдростѣ.

вѣднчѣ дііконѣ вѣверннмъ дѣрнм.

возгласїнїе:

Икѣ да подъ державою твоєю вѣгдѣ хранїмн, тебѣ
слабѣтѣ возсылаемъ, ѡтцѣ и сынѣ и свѣтомъ дѣхѣ,
нннѣ и прїенѣ, и ко вѣкн вѣкѣмъ.

ліік: Амїн.

и ѡкверзѣтѣ стѣмъ дѣрн.

Тѣже, хрѣтїмѣтнн пѣнн пѣвѣмѣн, дііконѣ, прїемъ кадїльннцѣ, и флїамъ
вложннхъ, прнходнчѣ ко ііенннхъ, и прїемъ блгословенїе ѿ нѣгѣ, каднчѣ стѣю
тѣпѣтѣ ѡквертѣ, и ѡтѣрѣ вѣтѣ, и ііконостѣхѣ, тѣже ііенннчѣ, ліікн и лїдн,
благолетѣ же и ііі іілоомъ, и тропарї оммнїтѣльннмъ, ііанкѣ іізвѣднчѣ.
ііенннчѣ же благолетѣ тѣннѣ млчѣтѣ.

Кнѣзъ nahlas pronáší ustanovující věty tajemné večere:

Dal svým svým učedníkům a apoštolům, řka: Vezměte, jezte, to jest Tělo mé, kteréž za vás lámáno jest na odpuštění hříchů.

Věřící: Amen.

Při těchto slovech kněz i diákon, který drží orar třemi prsty pravice, ukazují na svatý diskos. Po nich se s úklonou přežehnají. (Podobně pak i při druhé větě: „...Pijte z něho všichni,“ ukazují na kalich a klanějí se.)

Kněz se tiše modlí: Podobně vzal i kalich a smísiv v něm plod vinné révy s vodou, díky činil, požehnal, posvětil a –

Kněz znovu nahlas: Dal svatým svým učedníkům a apoštolům, řka: Pijte z něho všichni, to jest Krev má Nového zákona, která se za vás a za mnohé vylévá na odpuštění hříchů.

Věřící: Amen.

Kněz sklání hlavu a modlí se potichu:

To čiňte za mou památku; neboť kolikrátkoli byste jedli chléb tento a kalich tento pili, smrt mou zvěstovati a mé zmrtvýchvstání vyznávatí budete. Pročež i my, Vládce, vzpomínajíce spasitelné jeho utrpení, oživující kříž, třídní pohřbení, z mrtvých vzkříšení, na nebe vystoupení, po pravici tebe, Boha a Otce, usednutí i slavný a strašný příchod jeho druhý, –

Kněz nahlas:

Tvoje z tvého tobě přinášíme pro vše a za vše.

Při těchto slovech diákon, odloživ ripidu, přeloží ruce ve způsob kříže, uchopí levou rukou svatý kalich, pravou pak rukou svatý diskos a pozdvihuje je do výše (činí s nimi nad antiminsem znamení kříže), skloniv při tom hlavu.

И возглаголю глаголетъ сѣ:

Дадѣ стѣбѣмъ своѣмъ оученикѣомъ и апломъ, рѣкъ: прѣимнѣте, іаднѣте, сѣ љетъ чѣкло моѣ, љже за кѣ ломѣмоѣ ко ѡртаклѣнѣ грѣхѣомъ.

дѣкъ: ѡмѣнь.

Семъ же глаголемъ, показъетъ свѣщенникъ дѣконъ стѣбѣ дѣкося, держѣ и сѣрѣ чрѣмѣ перѣгы денѣцы. Подобнѣ, и сѣдѣ глаголетъ свѣщенникъ: Пѣйте ѡ неѣ кѣ: споказъетъ и сѣмъ стѣбѣмъ потѣрѣ.

Сѣщенникъ вѣтѣй: Подобнѣ и чѣшъ ѡ плодѣ лѣзнаго прѣѣмъ, рѣтворнѣкъ, бѣгодарнѣкъ, бѣгословнѣкъ, ѡртнѣкъ,

и пакѣ возглаголетъ сѣ:

Дадѣ стѣбѣмъ своѣмъ оученикѣомъ и апломъ, рѣкъ: пѣйте ѡ неѣ кѣ, сѣдѣ љетъ крѣвь моѣ нокаго завѣта, ѣже за кѣ и за мнѣога и злнѣмаѣ, ко ѡртаклѣнѣ грѣхѣомъ.

дѣкъ: ѡмѣнь.

Сѣщенникъ приклонѣкъ глѣшъ, молнѣтѣ вѣтѣй:

Гѣ творѣте кѣ моѣ воспомнѣнѣ: љнѣжды ко ѡце ѣсте хлѣкъ сѣй, и чѣшъ сѣдѣ пѣте, моѣ смѣртъ возкѣцѣѣте, моѣ воскѣнѣнѣ испокѣдѣте. Помнѣюще оуко, бѣло, и мѣ спаснѣтѣльнаѣ сѣго стѣрадѣнѣѣ, жнѣотѣворѣнѣнѣ кѣртѣ, трнѣнѣноѣ погрѣбѣнѣ, љже и з мѣртѣкъхъ воскѣнѣнѣ, љже на нѣѣѣ возшѣетѣтѣ, љже ѡдѣнѣнѣо чѣѣ бѣѣ и ѡца сѣдѣнѣнѣ, и сѣѣкноѣ и стѣрашѣноѣ сѣго вѣторѣ прншѣетѣѣ,

Возглаголетъ сѣщенникъ:

Ткоѣ ѡ тѣкоѣхъ тѣѣѣ прнносѣѣѣ, ѡ вѣѣхъ и за кѣѣ.

Семъ же глаголемъ, дѣконъ ѡдѣѣтѣ рѣпѣдѣ, и прѣѣѣжѣ рѣцѣ кѣртѣсѣвѣнѣѣ, и подѣѣмъ стѣбѣмъ дѣкося, и стѣбѣмъ потѣрѣ, и поклоннѣтѣ ѡмнѣнѣнѣѣ.

Diákon (kněz nikoliv): Abychom vysvobozeni byli od všelikého soužení, hněvu a nouze, k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Modlitba za věrné – druhá, tichá:

Bože, jenž jsi v milosti a slitování *svém* navštívil nepatrnost naši a nás pokorné, hříšné a nehodné služebníky své jsi postavil před svatou slávu svou, abychom sloužili svatému obětnému stolu tvému. Posilni nás mocí Ducha svého Svatého ke službě této a vlož do našich úst slova ke vzývání blahodati Svatého Ducha svého nad dary, jež mají být předloženy.

Zastaň se nás, spasíš nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodati svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Diákon: Velemoudrost!

Diákon vchází severními dveřmi do oltáře.

Kněz: **A**bychom pod vládou tvou povždy chránění, tobě slávu vzdávali, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Моли́тва, ѿже чтво́ри́тъ свѣщенникъ въ себѣ,
хрѣдѣи́мскоу пѣсни пѣва́емъ:

Никто́же до́рго́ннѣ ѿ свѣдѣннѣхъ плоти́кѣи́хъ похотѣ́мъ
нѣ сла́вѣи́хъ приходи́ти, нѣли́ прикля́жнѣи́хъ, нѣли́ сла́вѣи́хъ
тѣбѣ, Царю́ сла́вы: ѣ́же бо сла́вѣи́хъ тѣбѣ, вели́ко нѣ стра́шно нѣ
сла́вѣи́хъ не́бесны́хъ сила́мъ. Но о́баче, неизрече́ннаго ра́ди нѣ
безмѣ́рнаго тво́его чело́вѣколю́бѣа, непреодо́жнѣо нѣ неизмѣ́н-
ноу бы́ла еси́ чело́вѣкъ, нѣ архѣре́и́ на́мъ бы́ла еси́, нѣ сла́женъа
сеа́ нѣ безкро́внъа жѣртвы́ свѣщеннодо́уше́нствѣ пре́дала еси́
на́мъ, ѿкъ Влады́ка крѣ́хъ: ты́ ко е́динъ, Гдѣ́и́ Бже́ на́шъ,
влады́чествѣши́ не́бесны́и нѣ земны́ми, ѿже на престо́лѣ́
хрѣдѣи́мствѣ носѣ́мый, ѿже сера́фѣи́мъ Гдѣ́и́ Царѣ́и́ Israēlеа,
ѿже е́динъ свѣ́тъ нѣ ко свѣ́тъѣхъ почѣ́вай. Та́ ѿко молю́
е́динаго бла́го нѣ благопо́слѣдѣаго: при́зри на мѣ́ грѣ́шнаго
нѣ непотрѣ́бнаго раба́ тво́его, нѣ о́чисти мою́ дѣ́шѣ́ нѣ се́рдце ѿ
со́кѣрнѣи́хъ лѣ́какъ, нѣ ѿдо́клѣ ма́ силою́ свѣ́таго тво́его дѣ́ха,
о́бле́ченна благода́тнѣо свѣ́щенствѣ́а, предста́ти свѣ́тѣи́ тво́еи́
е́и́ трапѣ́зѣ́ нѣ свѣщеннодо́уше́нствѣа́ти свѣ́тѣо́ нѣ пречи́сто́е тво́е
чѣ́ло нѣ чести́ю крѣ́вь: къ тѣ́бѣ бо прихо́ждѣ́, прикло́нь мою́
кѣ́ю, нѣ молю́ ти́ се́, да не ѿтврати́ши́ лица́ тво́его ѿ мене́,
ниже́ ѿрѣ́шиши́ мене́ ѿ о́трокъ тво́ихъ: но е́подѣи́ при-
не́сенны́хъ тѣбѣ́ кѣ́ти, мно́ю грѣ́шны́хъ нѣ недо́рго́нны́хъ
рабо́мъ тво́имъ, дарѣ́мъ ѿмъ: ты́ ко е́и́ прино́сѣи́ нѣ при-
но́сѣи́мый, нѣ прѣ́млѣи́ нѣ раздѣ́льны́хъ тво́имъ о́тцѣ́мъ, нѣ
преска́тѣи́мъ нѣ бла́гѣи́мъ нѣ живото́ро́днѣи́мъ тво́имъ дѣ́хѣмъ,
нынѣ́ нѣ при́сно, нѣ ко вѣ́ки вѣ́кѣѣѣ. А́минь.

И́подѣи́шы́мѣа́ же моли́твѣ́ нѣ кажде́ннѣо, е́и́ннѣи́хъ нѣ дѣ́акѣѣ, е́та́ше пре́д е́тѣи́
трапѣ́зоу, глаго́лютъ хрѣдѣи́мскоу пѣ́сни, три́жды: по ко́емъдо́ же сконча́ннѣи,
пока́нѣю́ща по е́диноци́.

před všemi věky, na zemi se objevil a s lidmi žil. Z Panny svaté se vtělil, sebe samého snížil, vzezření služebníka přijav. Tělu ponížení našeho se připodobnil, aby učinil nás podobnými obrazu slávy své.

Vždyť skrze člověka hřích vstoupil do světa a skrze hřích smrt, a proto jednorozený Syn tvůj, jsoucí v náruči tvé, Boha a Otce, narozený z ženy, svaté Bohorodice a vždycky Panny Marie, jsa podroben zákonu, ráčil v těle svém odsoudit hřích, aby ti, kteří v Adamovi umírají, oživeni byli v samém Kristu tvém. A pobyv na světě tomto, dal spasitelná nařízení, odvrátil nás od klamu modloslužby a přivedl nás k poznání tebe, pravého Boha a Otce. Získal nás jako lid svůj vyvolený, královské kněžstvo a národ svatý. Očistiv nás vodou a posvětil Duchem Svatým, dal sebe jako výkupné smrti, v jejíž *moci* jako zaprodání hříchu jsme byli drženi. Skrze kříž sestoupil do podsvětí, aby naplnil sebou všechno a rozlomil mučivé *okovy* smrti. Vstal pak z mrtvých třetího dne a otevřel každému tělu cestu ke vzkříšení z mrtvých, ježto záhuba nedokázala se zmocnit Původce života, stal se prvotinou zemřelých, prvorozeným z mrtvých, aby ve všem a mezi všemi prvenství měl. Vystoupil na nebesa a usedl po pravici velikosti tvé na výsostech a přijde odplatit každému podle skutků jeho.

Zanechal však nám ke vzpomínání spasitelného utrpení svého to, co jsme ti *zde* dle přikázání jeho předložili. Chtěje se totiž vypravit na věčně památnou, dobrovolnou a životodárnou smrt svou, v noci, v níž vydal sebe za život světa, vzal chléb do svatých a přečistých rukou svých a ukázav jej tobě, Bohu a Otci, díky činil, požehnal, posvětil, rozlomil a –

сїанїе славы твоєѡ, и начертанїе въпечатлїи твоєѡ, ногѡ же всѡ
 глаголомъ силы твоєѡ, не хшїенїе нещекѡ ѣже быти рабемъ
 тебеѢ Б҃҃Ѹ и О҃цѸ, но б҃гъ сый прѣвѣчний, на землїи явилсѡ, и
 чл҃комъ споживѣ: и ѿ дѣви ст҃ыѡ коплѡщсѡ, истощи себе, зрѡ-
 къ раба прїемъ, соображенъ быкъ чл҃вчскѡ смренїѡ нашегѡ, да
 наъ сообразны сотворишчъ образъ славы твоєѡ.

Понѣже ко человекѡмъ грѣхъ книде въ мїръ, и грѣхѡмъ
 смѣрть, бл҃говоли единородный твои Сынъ, сый въ нѣдрѣхъ
 тебе Б҃҃Ѹ и О҃цѸ, быкъ ѿ жены ст҃ыѡ Б҃҃ы и пришедъ Мрїи,
 быкъ подъ закономъ, ѡсудити грѣхъ плѡтїю твоєю, да ко
 ядѡмѣ ѡмнїрающе, ѡжнокторачѡ въ самѡмъ Хр҃тѣ твоєѡ,
 и пожнѡкъ въ мїрѣ сѣмъ, дакъ повелѣнїѡ спасїтельнаѡ, ѡста-
 внѡкъ наъ прелесть ядѡльскѡ, прикелѣ въ познанїе тебе истин-
 нагѡ Б҃҃Ѹ и О҃цѸ, ст҃ажѡкъ наъ себѣ люди и зекранны, цр҃ковѣ
 сщ҃енїе, языкъ ст҃ъ: и ѡчїстнѡкъ кодою, и ѡбтнѡкъ А҃хѡмъ
 ст҃ымъ, даде себе и змѣнѡ смѣрти, въ нѣнже держимн б҃г҃хѡмъ,
 продани подъ грѣхѡмъ, и сошедъ кр҃тѡмъ ко ядѣ, да непѡмнчѡ
 сокою всѡ, разрѣши колѣзни смѣртныѡ, и кокрѣеъ въ третїи
 день, и пѣти сотвориъкъ всѡкой плѡти, ѣже и з мѣртвѡхъ
 кокрѣенїемъ, яко не бѡше мѡчно держимѡ быти тлѣнїемъ
 начальникѡ жнзни, бысть начатѡкъ ѡмѣршнѡхъ, первоорожденъ
 и з мѣртвѡхъ, да бѣдетъ сѡмъ всѡ, ко б҃гѣхъ прѣвѣчныхъ: и
 козшедъ на нѣбѡ, сѣде ѡдеешю величествѡ твоєѡ на
 высокнѡхъ, иже и прїидетъ коздатн комѡждѡ по дѣломъ сѣѡ.

Ѳстѡн же наъ копомнїнїѡ спасїтельнагѡ твоєѡ
 ст҃раданїѡ сѡ, яже предложѡмъ по сѣѡ заповѣдемъ. Хотѡ
 ко и зычн на кольнѡ и принопѡмачнѡ, и жнокторачнѡ
 своѡ смѣрть, въ нѡщѣ, въ нѡнже предадѡше себе за жноктѡхъ мїра,
 прїемъ хлѣкъ на ст҃ыѡ своѡ и прѣчтыѡ рѣки, показѡвъ тебеѢ
 Б҃҃Ѹ и О҃цѸ, бл҃годарнѡкъ, бл҃гословнѡкъ, ѡбтнѡкъ, преломнѡкъ,

Řád liturgie věrných

Otevírají se svaté dveře. Poté je zpívána Cherubínská píseň, při níž diákon vezme kadidelnici a vložív kadidlo, obdržev od kněze požehnání, okouje svatý prestol kolem i celý oltář, ikonostas, kněze a lid, říkáje tiše žalm 50. / 51. a kající tropary podle svého přání. Mezitím čte kněz tichou modlitbu.

Modlitba, kterou koná kněz potichu
 za zpěvu Cherubínské písně:

N ikdo z těch, kdož jsou spoutáni tělesnými žádostmi a slastmi, není hoden přistupovati nebo přibližovati se k tobě či sloužiti tobě, Králi slávy. Vždyť tobě sloužiti jest veliké a strašné i samým mocnostem nebeským. Avšak ty z nevýslovné a nezměrné lidumilnosti své stal ses bez proměny a beze změny člověkem, stal ses naším veleknězem a jakožto Vládce všech, odevzdal jsi nám posvátnou službu této liturgické a nekrvavé oběti, neboť ty sám jediný, Pane, Bože náš, vládneš nade vším nebeským i pozemským; jenž jsi nesen na trůně cherubíny, jsi Pán serafínů a Král Israelský, jako jediný Svatý ve svatých spočíváš. Tebe, jediného dobrého a ochotného naslouchajícího, tedy prosím: Shlédni na mne, hříšného a neužitečného služebníka svého, a očišť duši mou i srdce mé od svědomí zlého a učiň mne způsobilým mocí Svatého Ducha svého, abych oděn jsa v blahodát kněžství, stál před tímto svatým stolem tvým a vykonal posvátný řád *Tajiny* tvého svatého a přecistého Těla i drahocenné Krve, neboť k tobě přicházím se skloněnou šíjí svou a modlím se k tobě: Neodvracej tváře své ode mne, aniž vylučuj mne z počtu služebníků svých, ale učiň mne hodným, aby přineseny tobě byly mnou, hříšným a nehodným služebníkem tvým, dary tyto, neboť ty sám jsi ten, který obětuje a obětován jest, přijímá *dary* a sám je rozdáván, Kriste, Bože náš, a tobě slávu vzdáváme, s bezpočátečným Otcem tvým a přesvatým i blahým a oživujícím Duchem tvým, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Сщ҃енникъ: **И**же херувѣимы тайноу ѡбразѡюще, ѡ животворащѣи Троицѣ причащати пѣнь припѣвающе, всакое нынѣ житїеиское ѡложимъ погнѣнїе.

дѣаконъ: **И**ко да царьъ вѣкъхъ подїимемъ, аггѣльскимн невидимом дорѣношїма чиним. **А**ннаѡїа, **А**ннаѡїа, **А**ннаѡїа.

Ѧ г҃е въ великїи четвертокъ твою поѡтѣа:

Вечерн творѣа тайныа днеь, сїе бж҃їи, причащеника мѧ прїимн: не ко врагомъ твоимъ тайнѡ повѣмъ, ни лобзанїа ти дамъ ѥко ѡсѡда, но ѥко разбойникъ исповѣданъ тѧ: помани мѧ гд҃и ко цр҃кѣи твоѣмъ. **А**ннаѡїа, **А**ннаѡїа, **А**ннаѡїа.

Въ великїю же сѣквотѣ поѡтѣа г҃е:

Да молчїтъ всакаа плоть человекѣа, ѡ да ст҃отѣа со ст҃рахомъ ѡ трепетомъ ѡ ничтоже земное въ сѣбѣ да помышлѣетъ. Цр҃ь ко цр҃квѣи твоѣи, ѡ гд҃ь гд҃ьствѡи твоѣи, приходнїтъ заклати сѧ, ѡ дати сѧ въ спсѣдѣ вѣрныхъ. Предходѣа же семѣ лица аггѣлстїи, со всакиимъ началомъ ѡ бл҃гстїю, многочїтїи херувѣимн, ѡ шестокрылатїи серафїимн, лица закрывающе ѡ копїице пѣнь: **А**ннаѡїа, **А**ннаѡїа, **А**ннаѡїа.

Тѣже ѡходѣа въ предложенїе, предходѣащѣ дѣаконѣ, ѡ каднїтъ іерейъ свѣтѣа, въ сѣбѣ молѣа:

Боже, ѡчїстїи мѧ грѣшного. (Трижды)

дѣаконъ глаголетъ ко сщ҃енникѣ: **В**озми, владыко.

ѡ сщ҃енникъ, **в**земъ воздѡхъ, возлагетъ на рѣкѡе рамо сг҃тѡ, глагола:

Возми те рѣки каша ко свѣтѣа, ѡ благоговїте гд҃а.

Тѣже свѣчїи дїаконъ прїемъ, погвалетъ на гавѣ дїакона, со великимъ вниманїемъ ѡ благоговїнемъ, пачетъ же всѣмъ дѣаконъ ѡ каднїищѣи на сщ҃енникѣи ѡ перснѡхъ денныхъ рѣки. Сѧмъ же свѣчїи почитъ въ рѣцѣ прїемлетъ, ѡ пеходѣа съа рѣкѣноу ст҃анѡ, предходѣащимъ ѡмъ ампидамъ (ѡ ѡходѣащѣ храмѣ, молѣицѣа).

дѣаконъ глаголетъ:

kříže nad ním. Poté polibiv ji, složí ji a položí na svatý prestol. Pak přejde opět na pravou stranu svatého prestolu, vezme ripidu a věje jí tiše a s plnou pozorností a bázní nad svatými Dary.

Kněz se modlí:

S těmito blaženými mocnostmi, Vládce lidumilný, i my hříšní voláme a pravíme: Vpravdě svatý jsi a přesvatý, a nezměrná jest velkolepost svatosti tvé. Ctihodný jsi i ve všech skutcích svých, neboť spravedlivě a podle pravého úsudku jsi ve všem nakládal s námi.

Vytvořil jsi člověka, vzav *k tomu* prach země; učinil jsi jej dle obrazu svého, Bože, počtu mu tím prokázav. Umístil jsi jej do ráje rozkoše, zaslíbil mu nesmrtelnost života a sladkost věčného blaha v zachovávaní přikázání tvých. Když však tebe, Boha pravého, který jej stvořil, *člověk* neuposlechl a klamem hadovým nechal se svést, a svými hříchy pak umrtven byl, vyhnal jsi jej podle spravedlivého soudu svého, Bože, z ráje do světa tohoto a navrátil jsi jej zemi, ze které byl vzat. — Leč uchystal jsi mu spásu skrze znovuzrození v samém Kristu tvém. Neodvrátil ses totiž zela od stvoření svého, Blahý, a nezapomněl jsi na dílo rukou svých, ale pro milosrdenství své a z milosti svojí navštěvoval jsi nás rozličnými způsoby: posílal jsi proroky; činil mocné *skutky* skrze svaté své, kteří v každém pokolení tobě se zalíbili; mluvil jsi k nám ústy služebníků svých proroků, předpovídaje nám blížící se spasení; dal jsi zákon na pomoc a anděly jsi na stráž postavil.

Když se pak čas naplnil, mluvil jsi k nám v samém Synu svém, jímž i věky jsi učinil. On je září tvé slávy i zobrazení tvé Osoby a udržuje vše hlasem *slova* moci své. Rozhodl se *však* nelpět na rovnosti tobě, Bohu a Otci, a *tak* ač byl Bůh, *zrozený*

дѣла: свѣтъ, свѣтъ, свѣтъ Гдѣ славоудѣ, ипѣоанъ нѣо и землѣ славы твоѣ, ѡбѣна въ кѣшннхъ, кѣлоголенѣ градѣи во имѣ Гдѣ, ѡбѣна въ кѣшннхъ.

И зѣлѣ пакѣ діаконѣ, прїимѣ свѣтъ свѣздѣнцѣ ѿ свѣта діаконѣ, творѣнѣ крѣтѣ образѣ верхѣ свѣта, и цѣлобѣна и помѣгѣ. Такѣ приходѣтѣ, и стѣнѣтѣ на дѣнѣи стѣнѣ: и взѣмѣ рѣнѣлѣ въ рѣцѣ, ѡмѣхнѣетѣ тѣхѣ со клѣкнѣмъ кнѣмѣнѣмъ и стѣрѣомъ, верхѣ стѣхъ дарѣомъ, ѣко не стѣтѣ мѣхѣмъ, ни иномѣ чемѣмъ такобѣмъ. Яце же нѣетѣ рѣнѣмъ, творѣнѣ еѣ со стѣнѣмъ покрѣбѣмъ.

Свѣнннхъ моанѣтѣ:

Гдѣ еѣмѣ клѣнннмъ еѣмѣмъ, вѣко чѣкѣкобѣе, и мѣ грѣшнѣи копѣмъ, и глаголемъ: свѣтъ стѣи ѣко коѣстѣннѣ и прѣстѣ, и нѣетѣ мѣры великобѣнѣи стѣннѣ твоѣ, и прѣбенѣ ко верѣхъ дѣлѣхъ твоѣхъ, ѣко правдою и свѣдомъ и стѣнннмъ вѣлѣ навѣлѣ стѣи на ны: создѣвъ ко человекѣ перѣтѣ взѣмѣ ѿ землѣ, и образомъ твоѣмъ бѣже почѣтѣ, положѣлѣ стѣи въ раи пици, кеземѣртѣе жнѣзни и наслаждѣнѣе вѣчннхъ блѣгѣ, къ соблѣдѣнѣи заповѣдѣи твоѣхъ ѡбѣщѣвъ стѣмъ: но прѣелѣшѣмъша тебѣ и стѣннѣго бѣга, создѣвшѣго стѣго, и прѣелѣртѣю смѣевою прѣвлѣкѣмъша, ѡумѣрѣкѣлѣна же еѣомѣи прѣгрѣшѣннѣмъ, и стѣнѣлѣ стѣи стѣго праведннмъ твоѣмъ свѣдомъ бѣже, ѿ раѣ къ мѣрѣ стѣи, и ѡвѣртѣлѣ стѣи въ землю, ѿ нѣже взѣдѣтѣ вѣстѣ, ѡ стѣрѣомѣ стѣмъ пакнѣвѣтѣлѣ спасѣнѣе, къ самобѣмъ хрѣтѣ твоѣмъ. Не ко стѣврѣтнѣлѣ стѣи создѣнѣлѣ твоѣмѣ ко конѣцѣ, стѣже сотворѣлѣ стѣи блѣже: ннѣже закѣлѣ стѣи дѣлѣ рѣкѣ твоѣхъ, но порѣтнѣлѣ стѣи многообразнѣ, радѣи мнѣоерѣдѣлѣ мѣтѣи твоѣ. Прѣрокѣ поглѣлѣ стѣи: сотворѣлѣ стѣи еѣмѣ стѣнѣмъ твоѣмъ, къ коѣемъждо рѣдѣ блѣгѣоудѣнннмъ твоѣмъ. Глаголемъ стѣи намъ ѡ стѣтѣ рѣкѣ твоѣхъ прѣрокѣкѣ, прѣдвозвѣщѣлѣ намъ хѣтѣнѣе вѣтѣи спасѣнѣе: законѣмъ дамъ стѣи къ помоуцѣ, ѣгѣлы порѣтѣкнѣлѣ стѣи хрѣннѣтѣн.

Бѣгда же прїидѣ испѣнѣнѣе времѣнѣ, глаголемъ стѣи намъ сламѣмъ стѣомъ твоѣмъ, и нѣже и вѣкѣи сотворѣлѣ стѣи: иже еѣи

Věřící lid zpívá Cherubínskou píseň: Cherubíny tajemně představující a oživující Trojici trojsvatou píseň pĕjce, všechny nyní svĕtské odlozme pĕče!

Po okuřování a modlitbĕ knĕží i diákon, stojíce pak před svatým prestolem, říká jí tĕikrát „Cherubínskou píseň“ a pokaždĕ se jednou pokloní:

Knĕz (se vztaženýmá rukama): Cherubíny tajemně představující a oživující Trojici trojsvatou píseň pĕjce, všechny nyní svĕtské odlozme pĕče!

Diákon: Abychom přijali Krále všech, andĕlskými řády neviditelnĕ se slávou provázeného. Alleluja, alleluja, alleluja.

Na velký čtvrtek se místo Cherubínské písnĕ zpívá:

Za účastníka večeře své tajemně, Synu Boží, přijmi mne dnes. Neboť nezjevím tajemství nepřátelům tvým, aniž políbení tobĕ dám jako Jidáš, ale jako onen lotr vyznávám tebe: „Rozpomeň se na mne, Pane, v království svĕm.“ **Diákon:** Alleluja, alleluja, alleluja.

Na velkou sobotu se zpívá:

Umlknĕte, smrtelníci, a stĕjte se strachem a tĕesením, a na nic pozemského nepomyšľejte. Neboť Král kralujících a Pán panujících přichází, aby se obĕtoval a dal za pokrm věřícím. **Diákon:** Před ním jdou vojska andĕlská s veškerým knĕzetstvem a mocnostmi, mnohoocí cherubíni a šestikřídľí serafíni, tvář svou zakrývajíce a píseň pĕjce: Alleluja, alleluja, alleluja.

Potĕ se znovu společně klanĕjí, přičemž knĕz políbí svatý antimíns a svatý prestol, diákon svatý prestol, uklánĕjí se lidu a odcházejí oba k žertveníku, kde knĕz okuřuje předloženĕ dary, říkáje tĕše:

Bože, očistĕz mne hříšného. (Tĕikrát)

Diákon nato říká knĕzi: Vezmi, vladýko!

Knĕz, snav z darů velkou pokrývku (aer), položí jí diákonu na levĕ rameno, řka:

Vztáhnĕte ruce své ke svatyni a dobrořečte Hospodinu.

Nato vzav svatý diskos, položí jej s veškerou pozorností a zbožností na hlavu diákona (nebo mu jej podá do rukou, aby držel diskos ve výšĕ čela); diákon má zá-

Господина ѿ Отца нашего Блаженнѣйшаго митрополита (и҃ма рекъ), [Господина нашего (высоко-) Преосвященнѣйшаго (архї.) епископа (и҃ма рекъ) (ѣгоже зѣтъ ѡблагты)] ѿ всакогѣ епископство православныхъ, ѿ всѣхъ священническихъ ѿ монашескѣй чинъ, ѿ причетъ церковныхъ, да поманетъ Гдѣ Бгъ во царствѣи своѣмъ, вегда, нынѣ ѿ пригво, ѿ ко вѣки вѣковъ.

Таже священникъ:

Братїю ст҃аго храма сего, всѣхъ ѿ всѣхъ праволавныхъ хрестїанъ да поманетъ Гдѣ Бгъ во царствѣи своѣмъ, вегда, нынѣ ѿ пригво, ѿ ко вѣки вѣковъ.

Ещеже диаконъ вшеть сватыхъ дверей, стонѣтъ ѡдесно: ѿ хотѣцѣ священникъ внити, глаголетъ къ немѣ диаконъ:

Да поманетъ Гдѣ Бгъ священство твоѣ во царствѣи своѣмъ.

ѿ священникъ къ немѣ:

Да поманетъ Гдѣ Бгъ священнодіаконство твоѣ во царствѣи своѣмъ, вегда, нынѣ ѿ пригво, ѿ ко вѣки вѣковъ.

ѿ священникъ ѡво погваляетъ сватый погнѣхъ на сватхѣо трапезѣ. Сватый же диаконъ взѣмъ со главы діакона, погваляетъ ѿ той на сватхѣо трапезѣ, глагола:

Благообразный Иовѣ, съ дрѣва енемъ пречистое чѣло твоѣ, плащаницею чистою ѡбѣвѣ, ѿ конѣми ко гробѣ нѡвѣ покрывѣ положи.

Во гробѣ плотски, ко дѣлѣ же съ дшїею ѣакѡ Бгъ, къ раи же съ разбойникомъ, ѿ на престолѣ вѣлѣ зен, Хресте, со Отцѣмъ ѿ дш҃омъ, всѣ непонѣмѣи непонѣмѣи.

ѿкъ жиконѡеца, ѣакѡ раѣ краичнѣйшїи, конетннѣ ѿ чертога всакаго царикаго показѣа свѣчлѣншїи, Хресте, гробѣ твоѣ, ѿ точнннхъ нашегѡ воскресѣнїа.

rořečit, tobě se klanět, tobě děkovat, tebe jediného pravého Boha oslavovat a tobě přinášet se srdcem zkroušeným a duchem pokorným liturgickou tuto službu naši, neboť tys daroval nám poznání pravdy své. Dokáže snad kdo vylíčit moc tvou, slyšitelným učinit všechno chválení tebe, Vládce, aneb vyprávět o všech divech tvých, *jež konáš* v každý čas?

Vládce všech, Hospodine nebes i země a všeho stvoření viditelného i neviditelného, jenž na trůně slávy sedíš a do propasti shlížíš, bezpočátečný, neviditelný, nepostižitelný, nevýslovný, neměnný, Otče Pána našeho Ježíše Krista, velikého Boha a Spasitele, naděje naší, jenž jest obraz dobroty tvé, věrná *tvá* pečeť, v sobě vyjevujícího tebe, Otce. On jest Slovo živé, Bůh pravý, předvěčná moudrost, život, posvěcení, moc, světlo pravé. Skrze něho zjevil se Duch Svatý, Duch pravdy, dar synovství, závdavek budoucího dědictví, počátek věčných blah, síla oživující, pramen posvěcení, z něhož všechno rozumné a duchovní stvoření se posilňující, před tebou se klaní a k tobě ustavičnou vysílá chvalořeč, neboť všechno slouží tobě.

Tebe chválí andělé, archandělé, trůnové, panstva, knížectva, mocnosti, síly i mnohoocí cherubíni, kolem tebe stojí serafíni, šest křídel má každý z nich, dvěma totiž zakrývají tváře své, dvěma pak nohy a dvěma létajíce, volají jeden k druhému neumlkajícími ústy nepřestávající chvalozpěvy.

Kněz hlasitě:

Vítěznou píseň zpívající, volající, hlásající a pravíce:

Věřící lid zpívá: Svatý, svatý, svatý jest Hospodin zástupů (Savaof). Plna jsou nebesa i země slávy tvé. Požehnaný, jenž se béře ve jménu Páně.

V této chvíli diákon, odloživ ripidu a přešed předtím kolem prestolu na levou stranu, vezme svatou hvězdičici se svatého diskosu a činí jí znamení

тѢБѢ КЛАНАЧЕНІА, ЧѢБѢ БЛАГОДАРІТІИ, ЧѢБѢ СЛАБИТИ ЄДИНАГО БОГІ-
ТНИИЪ СВЯГО БІА, И ЧѢБѢ ПРИНОСИТИ СРЦЕМЪ СОКРЪЩЕННЫМЪ, И
ДЪХОМЪ СМІРЕНІА СЛОВЕСНЮ СІЮ СЛЪЖЕЪ НАШЪ: ІАКЪ ТЫ ЄДИ
ДАРОКАВЫИ НАМЪ ПОЗНАНИЕ ЧКОЕА ИСТИНЫ. И КТО ДОКОЛЕНЪ
ВОЗГЛАГОЛЯТИ СИЛЫ ЧКОА, СЛЫШАНЫ СОТВОРИТИ КЪА ХВАЛЫ
ЧКОА, ИЛИ ПОВѢДАТИ КЪА ЧДАЕА ЧКОА КО КВАКО ВРЕМА БЛКО;

БЛКО ВРѢХЪ, ГДИ НБЕЕ И ЗЕМЛИ, И ВЕДЕ ЧВАРИ, КДИМЫА ЖЕ
И НЕКДИМЫА: СЕДАИ НА ПРТОЛѢ СЛАВЫ, И ПРИЗІРАИ БСЗДАНЫ,
БЕЗНАЧАЛЪНЕ, НЕКДИМЕ, НЕПОСРІЖІМЕ, НЕОПИСАННЕ, НЕИЗМѢННЕ
ОЧЕ ГДА НАШЕГО ІИСА ХРТА ВЕЛИКАГО БІА И СПЕИТЕЛА, ОУПОВАИА
НАШЕГО, ИЖЕ ЄСТЬ ОБРАЗЪ ЧКОЕА БЛГОСТИ: ПЕЧАТЬ РАВНООБРАЗ-
НАА, КЪ СЕБѢ ПОКАЗЪА ЧА ОЦА, СЛОКО ЖИКОЕ, БІЪ ИСТИННЫЙ,
ПРЕВѢЧНАА ПРЕМДАРОСТЬ, ЖИКОТЪ, ОЦІЕНІЕ, СИЛА, СВЕЧЪТЪ ИСТИН-
НЫЙ, ИМЖЕ ДХЪ СТЫИ ІАКІСА: ДХЪ ИСТИНЫ, СИПОЛОЖЕНІА
ДАРОКАИЕ, ОВЕРУЧЕНІЕ БДАДЦАГО НАЛѢДАА, НАЧАТОКЪ ВѢЧНЫХЪ
БЛАГЪ, ЖИКОТВОРАЦАА СИЛА, ИСТОЧНИКЪ ОЦІЕНІА, О НЕГОУЖЕ
КЪА ЧВАРЪ СЛОВЕСНАА ЖЕ И ОУМАА ОУКРЕПАЛЕМА ТѢБѢ СЛЪЖИТЪ,
И ЧѢБѢ ПРИНОСИТИ ВОЗЫМАЕТЪ СЛАВОСЛОВІЕ, ІАКЪ КВАЧСАКА
РАКОУГА ТѢБѢ.

ТѢБЕ КО ХВАЛАТЪ АНГЛІА, АРХАНГЛІА, ПРГОЛІА, ГАДЪТКІА, НАЧАЛА,
БЛАСТІИ, СИЛЫ И МНОГОСЧИТИИ ХЕРУБИМІА: ТѢБѢ ПРЕДОУАТЪ
ОУКРЕЧЪ СЕРАФІМІА, ШЕЕТЪ КРИА ЄДИНОМЪ, И ШЕЕТЪ КРИА
ЄДИНОМЪ: И ДВѢМА ОУБЪ ПОКРЫВАЮТЪ ЛИЦА СКОА, ДВѢМА ЖЕ
НОГИ, И ДВѢМА ЛЕТАЮЩЕ, ВЪЗЫВАЮТЪ ЄДИНЪ КО АРДОМОЪ,
НЕПРЕСТАННЫМИ ОУСТЫ, НЕМОАЧНЫМИ СЛАКОСЛОВЕНЬМИ.

Возглаголю епіѣнникъ:

ПОБЖДАЮ ПЧЕНЬ ПОЮЩЕ, КОПИЮЩЕ, ВЪЗЫВАЮЩЕ
И ГЛАГОЛЮЩЕ.

roveň zavěšenu na jednom z prstů pravé ruky i kadidelnici. Kněz sám pak ve-
zme svatý kalich, načež oba vycházejí severními dveřmi, kráčejí za světloňošem
(procházejíce chrámem s modlitbou). Nakonec stanou před svatými dveřmi
a obrátí se čelem k lidu. Cestou a poté stojíce na soleji, říkají:

Diákon: **N**a vладыку našeho metropolitu (jméno) [na vладыку naše-
ho (archi-) episkopa (jméno)], na veškeré pravoslavné archije-
rejstvo, všechno důstojné kněžstvo, diakonstvo v Kristu, mniš-
stvo a služebnictvo církevní nechť rozpomeně se Hospodin Bůh
v království svém, vždycky, nyní i příště, až na věky věkův.

(Diákon hned poté odchází do oltáře.)

Věřící: Amen.

Kněz: **N**a zakladatele, dobrodince a obec svatého chrámu toho-
to (na naše nemocné i na zesnulé bratry naše), na vás i všechny
pravoslavné křesťany nechť rozpomeně se Hospodin Bůh
v království svém, vždycky, nyní i příště, až na věky věkův.

(Žehná kalichem a odchází do oltáře.)

Věřící: Amen.

Věřící lid zpívá druhou část Cherubínské písně (nebo jiného zpěvu, který
se pje na velký čtvrtek či velkou sobotu):

Abychom přijali Krále všech, andělskými řády neviditelně se slávou
provázeného. Alleluja, alleluja, alleluja.

Diákon, přišed do oltáře, stojí po pravé straně prestolu a drží diskos ve
výši hlavy; když přichází kněz, praví k němu diákon:

Nechť rozpomeně se Hospodin Bůh na kněžství tvé v království svém.

Kněz nato dí diákonu: Nechť rozpomeně se Hospodin Bůh na diakon-
ství tvé v království svém, vždycky, nyní i příště, až na věky věkův.
Amen.

Pak postaví svatý kalich na svatý prestol, požehná světloňoši (zavře svaté dve-
ře a zatáhne oponu). Bere svatý diskos s hlavy diákona, postaví jej na svatý
prestol, řka:

Šlechtný Josef, s dřeva snav přecistě tělo tvé, plátnem čistým
je ovinul a pokryv je věcmi vonnými, ve hrob nový je položil.

Тяже покровцыи ѿбо въземъ ѿ сщїеннаго діакона, и ст҃аго почитра, помолѣтъ на єдинѣи странѣ ст҃аго трапѣзы. Возвѣщъ же ѿ діакона ꙗко въземъ, и поклонѣкъ покрываѣтъ нах ст҃а, глагола:

Благобѣзѣнный иѡсифъ, съ дрѣва снѣмъ пречистое чл҃ко твоє, плащаницю чистю ѡбкнѣкъ, и конями ко гробѣчкѣ покрѣкъ положи.

И прѣмъ кадиальницѣ ѿ діаконovy рѣкнѣ, кадиѣтъ ст҃а трижды, глагола:

Оублажнѣ, Гд҃и, благоколѣнїемъ твоимъ сїѡна, и да вознїждѣтъ ст҃ѣны іерусалимскїа: тогда благоколѣшн жергѣтъ правды, возношенїе и крестожегасмаа, тогда возложатъ на олтарѣ твоѣи тѣлцыи.

И ѡдѣвъ кадиальницѣ (и ѡпсѣтнѣхъ фелѡна), приклонѣкъ главо, глаголетъ діаконъ:

Поманї ма, братѣ и сослужїтєлю.

И діаконъ къ немѣ:

Да поманѣтъ Гд҃ь бг҃ъ екаціентко твоє ко царствїи своємъ.

Тяже и діаконъ, поклонѣкъ и главо главо, держѣдъ въсплѣ и ст҃ара тѣлѣи псѣрты десницю, глаголетъ ко сщїенникѣ:

Помолїеа ѡ мнѣ, владыко святѣи.

И екаціенникъ: Дѣхъ святѣиїи наїдетъ на чл҃, и сила въшнаго ѡрѣнїтъ чл҃.

И діаконъ: Тойже дѣхъ содѣйствѣетъ намъ кѣд днїи живочѣ нашего.

И пѣнїи чѡйжде: Поманї ма, владыко святѣи.

И екаціенникъ: Да поманѣтъ чл҃ Гд҃ь бг҃ъ ко царствїи своємъ, кегдѣ, нынѣ и прїсно, и во вѣкнѣ вѣковѣкъ.

И діаконъ, рѣкъ: Яминь,

и цѣлобѣвъ десницѣи сщїенника, иходитъ стѣверными двѣрми, и ст҃ава на ѡбщнїемъ мѣстѣ, глаголетъ:

s nebe, vtělil se z Ducha Svatého a Marie Panny a člověkem se stal. Jenž za nás ukřižován byl pod Pontským Pilátem, trpěl a pohřben byl. A třetího dne vstal z mrtvých podle Písem. Vystoupil na nebesa a sedí po pravici Otce. A znovu přijde se slávou soudit živé i mrtvé; jeho království nebude (mít) konce.

I v Ducha Svatého, Pána, oživujícího, jenž z Otce vychází a s Otcem i Synem spolutěn a spoluoslavován jest a mluvil skrze proroky.

I v jednu svatou, obecnou a apoštolskou církev.

Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů.

Očekávám vzkříšení mrtvých a život věku budoucího. Amen.

Diákon hlasitě: Stůjmež pevně, stůjmež s bázní, pozor mějme a v pokoji přinesme svatou oběť!

Věřící: Milost pokoje, oběť chvály.

Kněz políbí aer a pokládá jej složený na jeho místo na prestole. Diákon při zvolání kněze: „Blahodať Pána našeho...“ se pokloní a vchází do svatého oltáře. Vezme ripidu a ovívá jí zbožně svatě Dary (není-li ripidy, činí tak jedním z pokrovců).

Kněz, zehناه lid: Blahodať Pána našeho Ježíše Krista a láska Boha Otce a učastenství Svatého Ducha budiž se všemi vámi.

Věřící: I s duchem tvým.

Kněz se vztaženýma rukama: Vzhůru srdce!

Věřící: Máme k Pánu.

Kněz se vztaženýma rukama: Vzdávějme díky Hospodinu!

Věřící: Důstojno a spravedlivo jest klaněti se Otcí i Synu i Svatému Duchu, Trojici jednobytné a nerozdílné.

Kněz se sklání a pronáší modlitbu svatě anafory:

Vládce, Hospodine, Bože, Otče vševládnuocí (Jsoucí), uctíváný! Jest vpravdě důstojno a spravedlivo i patřično velikoleposti tvé svatosti tebe chválit, tebe opěvovat, tobě dob-

нашего ра́ди спасе́нїа, шедшаго изъ нбсѣхъ, и́ воплощившагося въ Дѣла Сѣта и́ Мрїи дѣвы, и́ челоувѣчшася. Ра́спятаго же за ны при понти́й-
сѣмъ Пїлатѣ, и́ страдавша, и́ погребѣнна. И́ воскресшаго къ трѣтїи
дѣнь по писанїемъ. И́ возшедшаго на нбса, и́ седяща оу деснѣхъ Оца́.
И́ пакы грядущаго со славою, съидити живымъ и́ съсудити живыи
цр҃квѣю не съдѣтѣхъ концѣ. И́ къ дѣла Сѣтаго, Гда́, животворѣщаго, и́же
въ Оца́ неходѣщаго, и́же со Оцѣмъ и́ Снѣмъ спокланѣема и́ слави-
ма, славоуемъ прр҃окн. **Во** е́динъ съшо соборнѣю и́ апльскѣю
цр҃ковѣ. **И**повѣдаю е́дино кр҃щенїе, ко оублаженїю грѣхѣмъ. **Чаю**
воскр҃сїа мѣртвѣмъ: **И** живїи съдѣщаго вѣка. **А**минь.

Дїаконъ величїи: **С**тѣнемъ добрѣ, стѣнемъ со стрѣломъ,
бѣгомъ, съо́е козношїе къ мїрѣ приносїти.

днѣк: Днѣлость мїра, жр҃твѣ хвалїнїа.

И́ сїеннїкѣ оубо вземъ воздѣхъ въ стѣхъ, и́ цѣлоубѣхъ и́, подїагѣт на е́дино
мѣсто, глагола: Благодѣтъ гда́: дїаконъ же поклонїе, вхѣднѣт ко стѣи
Слѣтѣ. И́ прїимъ рїпїдъ, вѣрѣтъ стѣла блгоговѣнїю.

Свѣщеннїкъ возгласїю:

Благодѣтъ Гда́ нашегѣо и́на Хр҃ста, и́ люкѣмъ Бга́ и́ Оца́,
и́ причастїе Сѣтаго Дѣла, съдн со вѣсмнъ кѣмн.

днѣк: И́ со дѣомъ твоїмъ.

Свѣщеннїкъ: **Г**орѣ и́мѣнїемъ сердѣцѣ.

днѣк: И́ мамы ко Гдѣ.

Свѣщеннїкъ: **Б**лагодарїемъ Гда́.

днѣк: Достойно и́ праведно съетѣ, покланѣнїемъ Оцѣмъ, и́ Снѣмъ, и́ Сѣомъ Дѣмъ, Трїцѣ
е́диноблицнѣи и́ неразрѣльнѣи.

Свѣщеннїкъ прикланѣа молїтѣа:

Сынъ вѣко, Гднъ Бже́ Оче́ вездерѣшїтѣлю покланѣемъи, до-
стойно ѣакъ воиннїнъ, и́ правнѣ и́ мѣпо великолѣпїю
стѣи твоѣа, тебе́ хвалїти, тебе́ прѣти, тебе́ блгоговѣнїти,

Вe гробѣ тѣлем, в пекле с душі со Бѣмъ, в рѣи пак с лотрем а на
трѣнѣ с Отцемъ и Духемъ, все невystїžitelнѣ наплнѣуе, былъ jси,
Крїсте.

Жако животоносец, краснѣjší не́жъ рѣ, вправдѣ сквѣлѣjší не́жъ
каждѣа крѣловскѣа комната, укѣзал се, Крїсте, гробъ твоѣ, пра-
менъ нашегѣо възкрїшенїа.

Потомъ вемъ покрѣвкѣ со свѣтѣгѣо дїскосу, поло́жїи жи на левѣу сторону свѣтѣгѣо
престолу, пакъ се́ме покрѣвкѣ со свѣтѣгѣо калїха а поло́жїи жи на правѣу сторону
свѣтѣгѣо престолу. **Н**ато вемъ велику покрѣвкѣ (аер) с раменѣа дїакѣна а окуоуї
жи а покрѣва жи свѣтѣ дїскѣс и калїхъ, рѣка:

Шlechetnѣ Josef, s дѣва снѣв прѣчїстѣ тѣло твоѣ, плѣтнемъ чїстѣмъ же ови-
нул а покрѣв же вѣцми vonnѣми, вѣ гробъ новѣ же поло́жїл.

Иъзвѣ кадилнїцїи з руку дїакѣна, окуоуе свѣтѣ дѣры трїкратѣ, рѣка:

Прока́жъ добродїнїи Сїону, Господїне, в залїбенїи свѣмъ; нечѣтъ збудо-
ваны jsou zdi jerusalemskѣ. **Т**ehdy залїбїшъ собѣ обѣтъ справедлѣнїи,
жертѣу а целопалы; те́гда́жъ берѣнky на олтѣр твоѣ клѣстї будѣу.

А одо́лжъ кадилнїцїи (а спустївъ felon), наклонїи глаѣу к дїакѣновїи, рѣка:

Rozpomeň se на мне, братѣе сполуслужїци!

Дїаконъ: Rozpomeň se Господїнъ Бѣмъ на кнѣзствїи твоѣ в крѣловствїи свѣмъ.

А sklonїv и on глаѣу, дрѣе orar трѣми прсты, дї кнѣзи:

Pomodli se за мне, владыко свѣтѣ!

Кнѣзъ: Duch Svatѣ съestoupїи на тебе а moc Nejvyššího zastїnїи тѣ.

Дїаконъ: Tentѣжъ Duch нечѣтъ сполупѣsobїи s нѣми по всеchny дny жївота
нашегѣо.

А ihned: Rozpomeň se на мне, владыко свѣтѣ!

Кнѣзъ: Rozpomeň se на тѣ Господїнъ Бѣмъ в крѣловствїи свѣмъ, вѣдѣcky,
нынїи и прїшѣтѣ, а́жъ на вѣкы вѣкѣмъ.

Дїаконъ: Amen.

А полївївъ прѣвїцїи кнѣзе, vychѣзїи з олтѣре сеѣрнїми двѣрми а postavїv se
прѣдъ свѣтѣ двѣре, дї:

Исполнимъ моли́тъвъ́ на́шѣ́ Гдѣ́ви.

дѣ́нька: Гдѣ́н, помѣ́лаѣ́и.

Ⲡ̀ предло́жѣ́нныѣ́ четны́ѣ́ дѣ́рѣ́хѣ́, Гдѣ́ помѣ́лнмѣ́.

дѣ́нька: Гдѣ́н, помѣ́лаѣ́и.

Ⲡ̀ стѣ́мѣ́ хрѣ́мѣ́ е́емѣ́, ѿ́ еѣ́ вѣ́роу, бл҃гоговѣ́ннѣ́емѣ́ ѿ́ стѣ́рѣ́хомѣ́
вѣ́жнѣ́мѣ́ вхо́дѣ́щнѣ́хѣ́ ко́нь, Гдѣ́ помѣ́лнмѣ́.

дѣ́нька: Гдѣ́н, помѣ́лаѣ́и.

Ⲡ̀ ѿ́збѣ́житѣ́ на́мѣ́ ѿ́ вѣ́кѣ́а і́ко́рѣ́н, грѣ́кѣ́а ѿ́ нѣ́ждѣ́, Гдѣ́
помѣ́лнмѣ́.

дѣ́нька: Гдѣ́н, помѣ́лаѣ́и.

Зачѣ́стнѣ́, спѣ́нѣ́, помѣ́лаѣ́и ѿ́ со́хранѣ́ на́сѣ́ Бж҃е́ чко́еѿ́ бл҃года́тїю.

дѣ́нька: Гдѣ́н, помѣ́лаѣ́и.

Днѣ́ крѣ́гѣ́ соверше́нна, свѣ́та, мѣ́рна ѿ́ безгрѣ́шна, о́у́ Гдѣ́ прѣ́бнмѣ́.

дѣ́нька: Подѣ́н, Гдѣ́н.

ѿ́ гдѣ́ мѣ́рна, вѣ́рна нарта́вннѣ́а, храни́телѣ́а дѣ́шнѣ́ ѿ́ чѣ́лѣ́зѣ́ на́шнѣ́хѣ́,
о́у́ Гдѣ́ прѣ́бнмѣ́.

дѣ́нька: Подѣ́н, Гдѣ́н.

Про́щѣ́нїѣ́ ѿ́ стѣ́вѣ́ленїѣ́ грѣ́хѣ́вѣ́хѣ́ ѿ́ прегрѣ́шенїѣ́ на́шнѣ́хѣ́, о́у́ Гдѣ́
прѣ́бнмѣ́.

дѣ́нька: Подѣ́н, Гдѣ́н.

До́брыѣ́хѣ́ ѿ́ поле́зныѣ́хѣ́ дѣ́шнѣ́мѣ́ на́шымѣ́, ѿ́ мѣ́рѣ́а мѣ́ровнѣ́, о́у́ Гдѣ́
прѣ́бнмѣ́.

дѣ́нька: Подѣ́н, Гдѣ́н.

Про́че́е вре́мѣ́а жнѣ́ботѣ́ на́шегѣ́о́ вѣ́ мѣ́рѣ́а ѿ́ пока́днїѣ́ і́кончѣ́тнѣ́, о́у́ Гдѣ́
прѣ́бнмѣ́.

дѣ́нька: Подѣ́н, Гдѣ́н.

Kněz: Slitovností jednorozeného Syna tvého, s nímž veleben jsi s přesvatým, blahým a oživujícím Duchem tvým, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Kněz: Pokoj všem.

Věřící: I duchu tvému.

Diákon: Milujme druh druhá, abychom jednomyslně vyznávali.

Věřící: Otce i Syna i Svatého Ducha, Trojici jednobytnou a nerozdílnou.

Kněz se klaní třikrát a říká tiše:

Milovati budu tebe, Hospodine, sílo má; Hospodin jest hradba má a útočiště mé. (*Třikrát*)

A políbí pokryté svaté Dary: nejprve aer nad svatým diskosem, pak nad kalichem a nakonec okraj svatého prestolu. Jsou-li kněží dva neb více, tedy i oni všichni takto líbají svaté Dary, jeden po druhém, a poté i jeden druhého na ramenou. Svěcením starší vždy řekne: „Kristus uprostřed nás,“ a mladší odvěti: „Jest a bude.“

Stejně tak diákon, jsou-li dva neb tři, políbí jeden každý svůj orar tam, kde je znamení kříže, a pak jeden druhého na ramenou, říkajíc totéž, co kněží. Podobně i diákon, který stojí před svatými dveřmi, políbí svůj orar tam, kde je znamení kříže, a volá hlasitě:

Diákon: Dvěře, dvěře! Pozor mějme k velemoudrosti!

Kněz sejme se svatých Darů aer, pozdvihne je a drží nad svatými Dary. Slouží-li více kněží, spolupozdvihují aer a drží společně nad svatými Dary, chvějíc (potřásajíc) jím a říkajíc potichu (spolu s věřícími) Vyznání víry.

Žalmista: Věřím v jednoho Boha, Otce, Všemládcе, Stvořitele nebe a země, všeho viditelného i neviditelného.

I v jednoho Pána, Ježíše Krista, Syna Božího, jednorozeného a z Otce zrozeného přede všemi věky. Světlo ze Světla, Boha pravého z Boha pravého, rozeného, nestvořeného, jednobytného s Otcem, skrze něhož vše učiněno bylo. Jenž pro nás lidi a pro naše spasení sestoupil

Возглаголююще:

Шедрѡтѡми ѿдннороднаго сѣна твоего, съ нѣмже бл҃гоело-
вѣнхъ сѣи, со преемѣмыхъ и бл҃гнѣмъ и животворѡщимъ твоимъ
дх҃омъ, нынѣ и приешо, и ко кѣки кѣкѡвкхъ.

дѣикъ: ѿмѣнь.

іерей: **М**іръ всѣмъ.

дѣикъ: и дх҃ови твоемѹ.

дѣиконя: **В**озлюбѣннхъ др҃л҃гъ др҃л҃га, да ѿдннотѣлѣемъ исповѣмъ.

дѣикъ: Оца, и сѣна, и сѣаго дх҃а, Тр҃цѹ ѿдннотѣннѡ, и нераздѣльнѡ.

Сщ҃енникъ покланяется трижды, глагола чинно:

Возлюблѣн чл҃в, Гд҃и, кр҃кпороче моѡ, Гд҃ь оутвѣрждѣніе моѡ, и прн-
вѣжнице моѡ. [Трижды.]

и цѣлуетъ сѣла ище, ѡкоже сѣть покровѣны, первѣе верхѹ сѣаго дѣикола: чѡже
верхѹ сѣаго почтира, и краи сѣаа трапѣзы предъ сокои. ище ли ездѣтъ свѣщен-
никѡвхъ два, или многоае, то и они цѣлуютъ сѣла вси, и др҃л҃гъ др҃л҃га въ рѣмена.
Нарѡдѡтель же глаголетъ: хр҃тѡе поведе мѡхъ. и шѡкциаетъ цѣловавый: и сѣть, и
ездѣтъ. Такожде и дѣиконн, ище ездѣтъ два или три, цѣлуютъ кѡждо сѡрѣрь своѡ
идѣже кр҃га сѡрѣря, и др҃л҃гъ др҃л҃га въ рѣмена, тожде глаголюще, сѣже и свѣщенни-
цы. Подобенъ же и дѣиконя покланяется, на нѣмже стѡитъ мѣстѣ, и цѣлуетъ
сѡрѣрь своѡ, идѣже сѣть кр҃га сѡрѣря, и глаголетъ велеглаголюще:

Двѣри, двѣри, прелѹдрогтѡи вѡнмемъ.

сщ҃енникъ же воздвижаетъ воздх҃ъ, и держитъ надъ сѣимъ дарми. ище же иин
ездѣтъ сщ҃енники гл҃бжации, такожде воздвижаютъ сѣимъ воздх҃ъ, и держитъ
надъ сѣимъ дарми, потравлюще, и глаголюще къ есѣ, ѡкоже и лѡдѣ, исповѣданіе
вѣры:

Вср҃бю ко ѿдннаго б҃га оца вседержителя, творца нѣс и землѡ,
видимыхъ же всѣмъ и невидимыхъ. и ко ѿдннаго Гд҃а ина хр҃та,
сѣна бж҃га, ѿдннороднаго, иже ѡ оца рожденнаго прѣжде всѣхъ
вѣкхъ: свѣта ѡ свѣта, б҃га истинна ѡ б҃га истинна, рожденна, не со-
творѣнна, ѿдннотѣнна оца, и мже всл҃вша. **Н**ѡхъ радн чловѣкхъ, и

Doplňme modlitbu naši k Hospodinu.

Věřici: Hospodi, pomiluj.

Za předložené důstojné dary k Hospodinu modleme se.

Věřici: Hospodi, pomiluj.

Za svatý chrám tento a za vcházející v něj s vírou, zbožností a bázní
Boží k Hospodinu modleme se.

Věřici: Hospodi, pomiluj.

Abychom vysvobození byli od všelikého souzení, hněvu a nouze,
k Hospodinu modleme se.

Věřici: Hospodi, pomiluj.

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože,
blahodatí (milostí) svou.

Věřici: Hospodi, pomiluj.

Abychom celý den dokonale, svatě, pokojně a bez hříchu strávili,
Hospodina prosme.

Věřici: Dež, ó Pane! (Dež, Hospodine.)

Za anděla pokoje, věrného vůdce, ochránce duší a těl našich, Hospo-
dina prosme.

Věřici: Dež, ó Pane! (Dež, Hospodine.)

Za odpuštění a prominutí hříchů a poklesků našich Hospodina
prosme.

Věřici: Dež, ó Pane! (Dež, Hospodine.)

Za to, co je dobré a užitečné duším našim, a za mír světa Hospodina
prosme.

Věřici: Dež, ó Pane! (Dež, Hospodine.)

Abychom ostatní čas života svého v pokoji a pokání skončili, Hospo-
dina prosme.

Věřici: Dež, ó Pane! (Dež, Hospodine.)

Хр҃тїанскїа кончіны жнвогѣ нашѣгѣ, безбож҃ствєнны, непорчїдны, мїрны ѡ добрагѣ шѣвѣта на страшнѣмъ сѣдїци Хр҃товѣ проснїмъ.

дїакъ: Подїи, Гдїи.

Прег҃тѣю, прег҃чѣю, прег҃л҃оголовєннѣю, славною влчцѣ нашѣ Цѣцѣ, ѡ прїснодѣлѣ Мрїю со вѣр҃ми ст҃ыми поманѣвши, сїамн євєкѣ, ѡ др҃вгѣ др҃вга, ѡ вєр҃ь жнвогѣ нашѣ Хр҃тѣ Б҃гѣ прєддїмъ.

дїакъ: Тєвѣ, Гдїи.

**Мл҃тва приношенїа,
по порчабєнїи вѣжєртєвннѣхъ дарѣвъ на ст҃ѣмъ прег҃чѣмъ.**

Гдїи Б҃же нашѣ, создѣвнѣ нашѣ, ѡ ввєдѣнїи къ жнзнѣ єїю, показѣвнѣ намъ пѣтїи ко спасєнїю, даровавнѣ намъ нѣннѣхъ тѣннѣ ѡкрокєнїю: чѣмъ ко єєнї положнѣвнѣ нашѣ къ слѣжєвѣ єїю, сїлою д҃ха твоєгѣ ст҃агѣ. Б҃говоли оубѣв Гдїи, кытн намъ слѣжн҃тєлєсмъ нѣвагѣ твоєгѣ завѣта, слѣгамъ ст҃ыхъ твоїхъ тѣнн҃гѣкѣ, прїмннѣ нашѣ прнєлнжнѣющн҃хєл ст҃омѣ твоємѣ жєртєвнннѣкѣ, по мнѣжєртєвѣ мїлостн твоєл, да вѣдємъ дор҃тѣннїи прнносн҃тн чєвѣкѣ словєннѣю єїю ѡ безкрѣвнѣю жєртєвѣ ѡ нашнхъ согрѣшєнннхъ ѡ ѡ людєкнхъ нєвѣжєртєкнхъ: южє прїєлмъ ко ст҃ыи ѡ прєннѣннѣи, ѡ мыслєннѣи твоїи жєртєвнннѣкѣ, къ коню єл҃гоухїа, кознннпєлн намъ єл҃годѣтѣ ст҃агѣ твоєгѣ д҃ха. Прнзрн на ны Б҃же, ѡ кнждѣ на слѣжєвѣ єїю нашѣ, ѡ прнмннѣ ю, ѡкожє прїлѣх єєннѣ явєлєкѣ дары, нѣювєкѣ жєсртєкѣ, яврѣамѣова вєплѣдїа, мѣвѣрѣова ѡ ялрѣнока сїєнн҃гѣкѣ, сѣмднѣлова мнрнѣл. Юкожє прїлѣх єєннѣ ѡ ст҃ыхъ твоїхъ ялѣл нр҃гнннѣю єїю слѣжєвѣ, снцє ѡ ѡ рѣкѣ нашѣ грѣшннѣхъ прнмннѣ дары сїлѣ къ єл҃гостн твоєїи гдїи: юкѣ да сподѣкльшєлє слѣжн҃тн вєзѣ порѣка ст҃омѣ твоємѣ жєртєвнннѣкѣ, ѡбрѣцємъ мздѣ вѣрннѣхъ ѡ мздєрнхъ ст҃рогѣлєй къ дєнѣ страшннѣи коздлѣннѣл твоєгѣ прѣвєднѣгѣ.

Za křesťanské skonání života našeho, bez bolesti, bez zahanbení, v pokoji a za dobré zodpovídání se na hrozném soudu Kristově prosme.

Věřitel: Dež, ó Pane! (Dež, Hospodine.)

Nejsvětější, nejčistší, nejblahoslavenější a slavné Vládkyně naší, Bohorodice a vždycky Panny Marie, se všemi svatými pamětlivi jsouce, sami sebe i druh druhů i veškeren život náš Kristu Bohu poručme. (Diákon, pokloniv se a přežehnav, odstupuje před ikonu Spasitele.)

Věřitel: Tobě, Hospodine.

Modlitba přinášení Darů Bohu, po jejich uložení na svatý prestol:

Hospodine, Bože náš, jenž jsi nás učinil a k životu tomuto přivedl, cesty ke spasení nám ukázal a zjevení nebeských tajů daroval; ty jsi nás ke službě této mocí Ducha svého Svatého ustanovil. Dej nám tedy svolení, Hospodine, býti služebníky Nové tvé smlouvy, vykonavateli svatých Tajin tvých. Přijmi nás, přistupující ke svatému obětnímu stolu tvému, Bože, podle mnohé milosti své, abychom hodnými se stali přinéstí tobě liturgickou tuto a nekrvavou obět za hříchy naše a nevědomost lidskou. Přijav tuto obět na svatý, nadnebeský a duchovní oltář svůj jako vůni příjemnou, sešli nám blahodat Ducha svého Svatého. Shlédni na nás, Bože, a popať na tuto službu naši a přijmi ji, jako jsi přijal dary Ábela, oběti Noe, zápalý Abrahama, služby kněžské Mojžíše i Árona, pokojné oběti Samuele. Jako jsi přijal pravou tuto službu od svatých svých apoštolů, tak přijmi i z rukou nás hříšných Dary tyto, Hospodine, v dobrotě své. Abychom hodnými se stali bezchybně sloužit svatému obětnímu stolu tvému, a obdrželi tak odměnu věrných a moudrých správců ve strašný den spravedlivé odplaty tvé.

